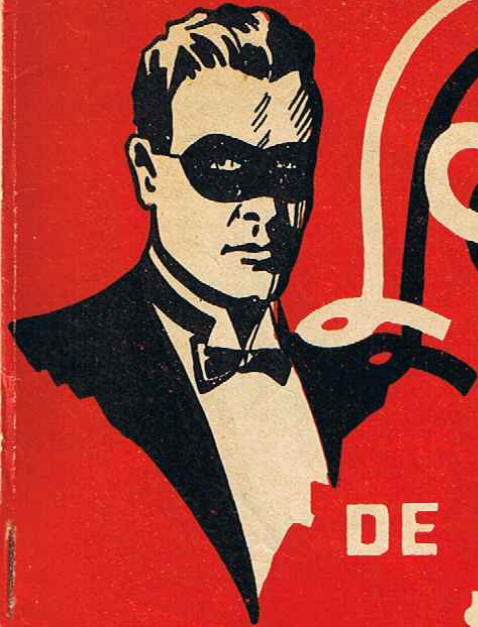

NIEUWE AVONTUREN

Lord Luster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

MODERNE SCHATGRAVERS

N° 2351

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat. 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Moderne Schatgravers

HOOFDSTUK I

DE WENS VAN ANDREW HAZE

Mevrouw Helene Latimer ging er prat op, dat haar ontvangdagen behoorden tot de amusements van Londen. Zij vroeg zich niet af, waaraan dit moest worden toegeschreven, en constateerde alleen het feit.

Intussen viel het niet te ontkennen dat de echtgenoot van mevrouw Latimer beslag had weten te leggen op een uitmuntende kok, die voorheen zijn functies had uitgeoefend in het befaamde Café de la Paix te Parijs. In den huize Latimer maakte men van deze achternamiddagen ware festijnen, die deze culinaire kunstenaar alle gelegenheid boden, zijn gaven tentoon te spreiden.

Op de kosten kwam het daarbij niet aan, want de heer Latimer was een zeer

vermogend man. Men zou zonder overdrijving kunnen zeggen, dat hij buitensporig rijk was.

Mr. Gerald Latimer was een van die mannen, wie nu letterlijk alles hier op deze aarde meeloopt. Hij speculeerde steeds gelukkig, al was het ook wel eens wat gewaagd, en hij won, waar een ander bijna zeker ten onder zou zijn gegaan. Hij had een zaak overgenomen omstreeks acht jaren geleden, die door iedereen als volkomen waardeloos en verloren werd beschouwd, maar die zaak floreerde op een wonderbaarlijke wijze, en Gerald Latimer zag zijn fortuin nog toenemen. Het was alsof een zesde zintuig hem steeds waarschuwde, waar het aardse slijk viel op te delven, op een even

gemakkelijke als winstgevende wijze. Inderdaad wat hij aanraakte, scheen in goud te veranderen.

Eens, bij een ontstellende beurspaniek, toen honderden financiers geweldige klappen kregen, en enigen zelfs volkomen geruïneerd werden, was hij de enige, die de debacle juist bijtijds een halve dag vooruit had zien aankomen en nog zijn maatregelen kon nemen. Hij ontsprong de dans voor de zoveelste maal en trotser dan ooit vertoonde hij zich op de beurs.

Nu was het wel jammer, dat mijnheer Gerald Latimer al die voorspoed uitsluitend toeschreef aan zijn eigen buitengewoon inzicht en kunde, want het was wel een beetje onrechtvaardig tegenover Vrouwe Fortuna, die zich ten aanzien van de gelukkige speculant gedragen had op een wijze, die boven iedere lof verheven was. Maar wat haar werk was, dat boekte mijnheer Latimer onbeschaamd op zijn eigen creditpagina. En door dat maar steeds te doen, had hij waarschijnlijk die hooghartige houding gekregen. Dat moest hem trouwens moeite genoeg gekost hebben, want hij was een kort, gezet mannetje, met een hoofd zo kaal als een biljartbal en aan de zulken valt het niet zo gemakkelijk zich voor te doen als imperatoren en door het genie begenadigden.

Aan mevrouw Helene Latimer viel dit vrij wat gemakkelijker.

Te zeggen dat zij juist eens zo lang was als haar echtgenoot, zou misschien een weinig overdreven mogen heten, maar toch scheelde het werkelijk niet zo héél veel. Zij was een ware reuzin, met een aantal onderkinnen, dat scheen te wisselen met haar stemmingen, zodat zij er slechts twee had wanneer haar humeur zonnig mocht heten, terwijl dit aantal tot vier of vijf aanwies, wanneer iets haar misnoegen opwekte.

Zij had een breed, streng gelaat met gitzwarte wenkbrauwen en een duidelijk merkbaar dons van dezelfde kleur op de sterk ontwikkelde bovenlip.

Intussen, het moet erkend worden dat zij een voortreffelijke gastvrouw

was, in die zin, dat zij nooit kosten of moeite te groot achtte om haar bezoekers te overbluffen door een weelde van spijzen en dranken, en door hun, alsof het niets te betekenen had, te laten genieten van wat de grootste epigonen van de kookkunst van deze tijd konden opleveren.

Het is dus niet zo verwonderlijk, dat de ontvangdagen van mevrouw Latimer goed bezocht waren. Het is waar, personen van adel zetten in haar huis maar zeer zelden de voet, en dit was altijd een doorn geweest in het vlees van de hovaardige heer des huizes, ofschoon deze steeds trachtte, zijn gevoelens te dien opzichte zo goed mogelijk verborgen te houden. En hij was zulk een goed komediant, dat hij wist te doen alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, wanneer eens werkelijk een verdwaald edelman de salon binnenstapte, die voor het overige hoofdzakelijk gevuld was met dames, echtgenoten van beurscollega's, effectenhandelaren, fabrikanten en bankiers.

Nu, op de namiddag, waarop deze vertelling opent, had mevrouw Latimer alle reden zich gelukkig te prijzen, want omstreeks drie uur liet zich niemand minder aandienen dan Lord William Aberdeen, vergezeld van zijn secretaris Charles Brand.

De vervaarlijke, fraaie opgetuigde vrouw des huizes richtte onmiddellijk haar schreden naar de deur van haar salon om aldus de nadruk te leggen op de grote eer, die haar huis bewezen werd.

Zij begreep wel half en half het doel van het bezoek, zij zag ook wel in dat Lord Aberdeen wel niet zou geweten hebben, dat dit toevallig de ontvangdag was van mevrouw, maar dat deed er niet toe, dat behoeften haar gasten niet te weten.

Zij gaf aan haar stemgeluid dat mekkerende bijklinkje, hetwelk bij sommige dames liefalligheid moet uitdrukken en tegelijkertijd eerbied, en zei zijne lordschap de hand toestekend die met ringen overladen was:

— Maar wat is dat alleraardigst van u, mylord, dat u eens een blijkje bij

mij komt nemen. En wat spijt het me vreselijk, dat mijn man niet thuis is. Hij is zoëven naar de Beurs gegaan.

— Geen excuses, mevrouw, zei Lord Aberdeen glimlachend, want het is mijn eigen schuld. Eigenlijk had ik een kleine afspraak met mijnheer uw echtgenoot. Ik ben echter tegen mijn wil opgehouden, en meer dan een half uur over mijn tijd.

— Ik hoop dat het niets ernstigs is? vroeg mevrouw Latimer, op dezelfde zachte toon.

— Iets ernstigs? Neen, mevrouw. Maar misschien wel iets van betekenis, tenminste voor mijnheer uw echtgenoot. Het zal u misschien bekend zijn dat hij zich een paar weken geleden heeft doen voorhangen als lid van de Windsor Club. Welnu in mijn hoedanigheid van Vice-President van die club kwam ik hem mededelen, zoals hij mij verzocht had, dat de ballotage een gunstig verloop heeft gehad en hij zich van dit oogenblik af als lid kan beschouwen. Ik wil u daarom niet langer ophouden en zal hem de zaak telefonisch mededelen.

Maar dit lag nu geenszins in de bedoeling van mevrouw Latimer. Stel je voor, een echte edelman in je salon, terwijl een paar van je dierbaarste vijandinnen staan toe te zien, en hem dan zo maar dadelijk weer te laten glippen. Neen, daar mocht niets van inkomen.

Zij trok dan ook haar liefste pruimenmondje en hield het grote hoofd op ondeugende wijze een beetje schuin, toen zij hernam:

— Wat is dat nu, mylord? U wilt toch niet zeggen dat u ons nu dadelijk weer gaat verlaten? O, maar dat kan ik niet toestaan. Ik weet van mijn man dat gij van oudheden houdt, en als dan niets anders u hier voor een oogenblikje kan terughouden, dan moet ik u mijn jongste aanwinst laten zien, om u te verzoeken, daar uw oordeel over te zeggen. Het moet iets prachtigs zijn, naar men mij algemeen verzekert. Er is al veel meer geld voor geboden, dan mijn man er voor betaald heeft. Maar wij staan het niet af, ik vind het zo aardig staan, het past zo helemaal bij mijn

andere meubelen.

Een kort oogenblikje speelde er een uitdrukking van tegenzin over het fraai besneden gelaat van de bezoeker, maar het was nauwelijks zichtbaar. Hij glimlachte, boog hoffelijk, en zei:

— Mevrouw, moet ik u zeggen dat er geen oudheden nodig zijn, om mij vast te houden in een salon zo vol jeugd en schoonheid. En wat antiquiteiten betreft, ik ben er verzet op, evenals mijn secretaris.

Het volgende oogenblik waren zijne lordschap en Charles Brand, zijn vriend en secretaris, opgenomen in de kring der gasten.

Zoals gewoonlijk bij dergelijke festiviteiten, bestond het grootste gedeelte van de bezoekers uit dames. Er waren slechts drie of vier heren, die als een onvermijdelijke franje werden beschouwd, als een soort van versiering, die men eigenlijk ook wel kon missen, en die slechts zelden in het gesprek betrokken werden, dat dan ook hoofdzakelijk liep over de laatste modesnuffjes, de stem van de modetenor, en de smaak van de modebonbons.

Dit ongelukkig mansvolk zat bijeen in een hoekje, en poogde zich zo goed als het ging met elkaar te amuseren.

Eén echter, een zeer elegant gekleed jongmens, lang en benig, en met doordringende, zwarte ogen, die diep in het hoofd lagen, drentelde maar wat rond bekeek hier en daar een bibelot, stond dan eens uit het raam te kijken en dit alles met een nauwelijks verholten verveling, onrust en ongeduld, die onder mannen zeer waarschijnlijk onmiddellijk zou zijn opgevallen.

De dames echter hadden waarlijk wel aan andere dingen te denken dan aan een mannelijke bezoeker, die zich een beetje verveelde. Want zoëven waren er petit-fours binnengebracht, afkomstig uit de eigen oven van mevrouw Latimer, en deze kleine gebakjes waren zo verrukkelijk, naar het algemene oordeel, dat rusteloos rondlopende heren hiernaast volkomen in het niet verzonken. Temeer, waar de fijne gebakjes besproeid werden met een goudgele, zeldzame Malaga.

Mylord moest plaatsnemen, kreeg een petit-four, kreeg een glas Malaga, moest zijn mening zeggen over het een zowel als over het ander, tenslotte over de operazanger, die reeds het onderwerp van het gesprek had uitgemaakt en toen moest hij weer opstaan, want mevrouw Latimer was er zeer op gesteld, hem haar nieuwste aanwinst in antiek te tonen.

— Mijn man vertelde mij, mylord, dat gij een kenner zijt van oude meubelen, oude wapens, en zo meer, begon zij. Mijn man stelt uw kennis op hoge prijs. Heus waar, hij spreekt altijd met de grootste bewondering over u. En nu moet u bepaald ons nieuwe spinet eens komen zien. Als ik zeg nieuw, dan is dat natuurlijk maar bij wijze van spreken, ha ha. Mijn hemel, Andrew, wat draai je toch voortdurend om dat spinet heen. Ga toch eens rustig zitten. Je weet immers toch wel, dat ik er niet aan denk, nu niet en nooit. Het is hier, en het blijft hier.

Zij had dit laatste veel zachter gezegd, en misschien wel alleen bestemd voor de lange jongeman met de zwarte ogen, maar Lord Aberdeen had bijzonder scherpe oren en ook hij had de waarschuwing opgevangen.

Hij zag hoe de aangesprokene mismoedig en tamelijk knorrig de schouders ophaalde, toen in een stoel neerplofte, en een glas Malaga in één lange teug uitdrank, alsof het schoon water was.

Het bewuste spinet was nu goed zichtbaar.

Het was een van die kleine, ouderwetse piano's, zoals ze ruim een eeuw geleden nog in gebruik waren, tamelijk klein, ongeveer in de vorm van onze tegenwoordige vleugelpiano's met een dunne fijne klank, vervaardigd van ebbenhout en ingelegd met citroen, en rozenhout, soms uit een andere, even kostbare houtsoort en geschikt voor het doel.

Het meubel stond op vier fraai bewerkte poten, maar zijne lordschap, die inderdaad een goed kunstkenner was, zag onmiddellijk dat het hem getoonde spinet een tamelijk ordinair instrument

was en uitsluitend enige waarde kon hebben als antiquiteit. Daarbij kwam, dat het tamelijk beschadigd was. Op vele plaatsen waren de inlegsels van paarlmoer en citroenhout verdwenen, een der poten was gebroken en gerepareerd met behulp van een andere houtsoort, en nog wel op een tamelijk nonchalante wijze, terwijl het bedaaide oudje bijna in het geheel geen geluid meer gaf. Het klankbord was zeker door vocht aangetast, het gehele mechanisme was schier verteerd. Twee toetsen mankeerden, zoals hem bleek, toen hij, niet zonder moeite, het deksel van het toetsenbord terugvloog.

— Is het niet prachtig? vroeg mevrouw Latimer vol geestdrift. En het kleurt zo mooi bij de meubelen. Wat dunkt u ervan mylord?

— Wel, mevrouw, zolang u er niet aan denkt dit meubel als een muziek-instrument te gebruiken, heeft het als antiquiteit zeker zijn waarde. Ik vermoed dat het van Franse oorsprong is, naar de gebruiken te oordelen. Misschien dateert het van 1780, wellicht iets later.

— Geloof u, dat het echt is?

— O, daaraan kan geen twijfel hoe genaamd bestaan, zei mylord aanstonds.

— Ik ben blij dat ik dat hoor. Mijn neef Andrew wilde mij bang maken, en zei dat het door een sluwe bedrieger is nagemaakt. Wat hem toch niet belet om het van mij te willen kopen.

— Ah zo, heeft mijnheer uw neef verstand van oudheden? zei mylord, even kijkend naar de lange, zwarte jongeman, die met moeite zijn verveling en ongeduld scheen te kunnen bedwingen.

— Dat zegt hij tenminste. Ik wil u wel verklaren dat ik dat nooit geweten of gemerkt heb. En wat zou hij met dat ding moeten doen, dat vraag ik u? Hij kent geen noot muziek, en hij tokkelt alleen maar afschuwelijk vals op zo'n nieuwerwets ding, een janboel heet het, geloof ik.

— Ik denk dat mevrouw een banjo bedoelt, hernam de bezoeker minzaam.

— En kom nu eens hier, mylord, wat ik u verzoeken mag ging mevrouw

Latimer onvervaard voort. Ik heb deze Sèvres vazen pas van mijn man ten geschenke gekregen. Hij heeft er 120 pond voor betaald, acht u dat niet te veel?

Geduldig volgde zijne lordschap, toen de vrouw des huizes hem bracht voor een ouderwets buffet, prachtig met koper ingelegd, en hem daar een paar vazen toonde.

Hij nam ze op, bezichtigde ze van alle kanten, bekeek de onderzijde van de bodem, en zei toen glimlachend:

— Er is dus iets waars in het gezegde mevrouw dat uw man letterlijk op ieder gebied door het geluk begünstigd wordt. Deze soort vazen is bijzonder zeldzaam geworden. Misschien zijn er op de hele wereld geen vijftien exemplaren meer van, die zo gaaf zijn. Honderdwtintig pond zegt gij? Wel deze vaas is er minstens 400 waard. Uw man heeft er een bijzonder koopje aan gehad.

— Is het werkelijk waar? zei mevrouw Latimer, die een kleur kreeg van plezier en blijde trots. Voor het spinet heeft hij 60 pond betaald. Is dat misschien ook...?

Zij keek zijne lordschap vol verwachting aan, maar deze zei droogjes:

— Dat was ruim voldoende betaald, mevrouw.

— Gelooft u? Mijn neef Andrew Haze, wil er 100 voor betalen. Ha, ha, het is om te lachen. Ik vraag maar waar hij het geld vandaan zou moeten halen? Hij maakt alles op, die schuinsmarcheerder. En wat zou hij met dat spinet moeten doen, dat zou ik wel eens willen weten.

Daar zijn lordschap het ook niet wist, vergenoegde deze zich ermee, de wenkbrauwen maar eens op te trekken, en een vaag gebaar te maken.

Maar mevrouw Latimer was op haar praatstoel en vervolgde:

— Nu is hij er warempel alweer op toegelopen en draait er omheen als een kat om de hete brij. Wat ziet hij toch in dat ding?

— Weet uw neef, dat u er maar zestig pond voor heeft betaald? vroeg mylord, als terloops, en voor het

eerst, met een weinig meer belangstelling, zijn grote grijze ogen richtend op de neef van zijn gastvrouw.

— Natuurlijk weet hij het. Hij vond het belachelijk weinig.

— Wat doet uw neef eigenlijk, als ik vragen mag?

— Hij werkt bij mijn broer op kantoor. Tenminste als gij het werken wilt noemen. Die heeft hem een baantje gegeven, om hem van de straat te houden, als ik het zo eens zeggen mag. Een leegloper en een doordraaier, dat is hij. En ik ben blij dat mijn arme zuster dat niet beleefd heeft.

— Uw broeder is zeker ook bankier?

— Welneen, mylord, riep mevrouw Latimer, bijna verschrikt. Mijn broer is de bekende geschiedkundige en oudheidvorser Mortimer Glynn.

— Zo waarlijk? zei lord Aberdeen, blijkbaar verrast. Wel, ik heb het voorrecht een weinig met hem bekend te zijn, mevrouw. Een zeer kundig man, die de gelukkige eigenaar is van een zeer uitgebreide boekerij, en van wies hand ik met zeer veel genoegen uitmuntende opstellen heb gelezen in het « Tijdschrift voor Bibliographie ».

Weer kleurde mevrouw Latimer van genoegen. Haar broeder kende zijne lordschap.

Maar terwijl zij weer begon te spreken en hem nog andere voorwerpen toonde, sommige van werkelijke waarde, andere onbeduidend, keek hij herhaaldelijk naar de opgeschoten jongeman in zijn te elegante kleren, die weer in de buurt van het spinet vertoefde, dat een magische kracht op hem scheen uit te oefenen.

De jonge man streek er met de hand over, opende en sloot het deksel, bestudeerde het inwendige snarenbord, en dan gleden opnieuw zijn vingers tastend over het zachte, glanzende hout.

Maar tenslotte kwam er toch een einde aan die bejauwde ommegang als door een museum, en opgelucht, ofschoon hij daarvan niets liet bemerken, voegde lord Aberdeen zich weer bij zijn secretaris, die intussen met moeite een gesprek gaande hield met een

splichtige oude dame, die zeer bijziende was, en zo dicht met haar gelaat bij het zijne kwam, dat het leek alsof zij hem aan haar grote, messcherpe neus wilde rijgen.

— Wel? vroeg de jongeman op zachte toon, toen zij een ogenblikje aan zichzelf overgelaten waren. Wat doen wij hier nog langer? Wij hebben onze missie volbracht.

— Dat is zo, amice, maar ik zou toch nog graag een kwartiertje willen blijven. Ik hoop er in die tijd achter te kunnen komen wat die Andrew Haze toch wel aantrekt in dat oude spinet, dat met zestig pond sterling veel te duur betaald is, en waarvoor hij zijn tante niettemin 100 pond wil neertellen, ofschoon zij zegt dat hij dat geld toch eigenlijk niet te missen heeft.

HOOFDSTUK II

DE WEGEN VAN HET TOEVAL

Raffles had zijn leven lang van het avontuurlijke, het romantische gehouden. Hij zou zeker niet geworden zijn wat hij was, indien hij naast zijn brandende begeerte om onrecht te herstellen en nooddriftigen bij te staan, bij het verrichten van zijn daden niet was aangespoord door zijn schier onleesbare dorst naar het onvoorziene, het vreemde, hetgeen hem wel eens op het spoor bracht van werkelijk vreemde zaken. Toen hij zijn ontdekking aan Brand mededeelde, na zijn kort verblijf in de salon van mevrouw Latimer, begon de jongeman met te lachen en zijn schouders op te halen, zeggende:

— Maar Edward, nu moet ik toch werkelijk vrezen dat je fantasie je parten speelt. Zouden wij niet liever aannemen, dat die jongen, die Haze, die immers in dienst is van een oudheidkenner, natuurlijk een goed zaakje heeft willen doen met dat oude spinet.

Raffles echter schudde rustig het hoofd en zei:

— Neen Charles, want hij had er honderd pond voor willen geven, en als hij dan werkelijk verstand heeft van antiquiteiten, wat ik ook stellig geloof, dan moest hij ook begrepen hebben dat het reeds met 60 pond ruimschoots betaald is. Daarin schuilt juist het wonderlijke. Wat kan een man, die het geld zou moeten lenen voor zijn aankoop, wel bewogen hebben, zijn tante herhaal-

delijk te verzoeken, hem het spinet voor die prijs af te staan?

Brand gaf niet aanstonds antwoord. Het was zo, daarin school wel iets zonderlings. Maar hij wilde zich nog niet gewonnen geven, en zei na enige tijd:

— Hij stelde er misschien uit een artistiek oogpunt veel prijs op.

— Nonsens, amice. Mijn hemel, het ding geeft nauwelijks meer geluid. En als meubel is het ook niet zo bijzonder fraai. Als ik mevrouw Latimer was geweest, dan zou ik mij gehaast hebben, het ding met 40 pond winst weer van de hand te doen. De enige reden dat zij het niet deed zal wel hier in schuilen, dat zij bang is, van haar lieve neefje geen penny te ontvangen, wanneer het meubel eenmaal in zijn woning is. Neen, neen, er moet iets anders achter zitten, en ik zal wel vinden wat dat is.

— Maar wat zou dat in 's hemelsnaam kunnen zijn? riep Brand lachend. Waarin kan de waarde van dat spinet dan wel zitten?

— Je slaat de spijker op de kop. Dat wil ik nu juist proberen te ontdekken. Laten wij eens logisch trachten te redeneren. Als instrument heeft het geen waarde, en een deskundige als Haze moet weten, dat het ook als antiek meubel ternauwernood de prijs waard is, die men er voor betaald heeft. Het is nogal waar bechadied, en der-

gelijke spinets werden destijds bij honderden vervaardigd. Om kort te gaan, er is niets bijzonders aan. De waarde moet dus ergens anders in schuilen. Waarin dan wel? Wel, als het niet in het uiterlijk is, dan zit die waarde natuurlijk in het inwendige.

— Geld bedoel je. Een verborgen schat? vroeg Brand verwonderd.

— Of iets dergelijks. Ik bedoel, iets wat met geld in waarde gelijk staat, bijvoorbeeld een aanduiding, waar men het kan vinden. Als men inderdaad geld verborgen had in dat spinet, dan zou men dat waarschijnlijk wel reeds hebben gevonden, temeer omdat men destijds maar heel weinig papieren geld had, en geld dat men verborg het liefst deed bestaan uit gouden en zilveren munten. En dat zou bij herhaald vervoer van het ding natuurlijk aan de dag zijn gekomen.

— Ik volg je redenering, Edward, zonder deze echter onmiddellijk als juist te kunnen aannemen. Waar zou men zoiets hebben moeten verstoppen?

— O, daar is gelegenheid te over voor, antwoordde Raffles ongeduldig. Ik geloof dat die Haze juist naar die plek zocht, voor zover dat dan mogelijk was in een stampvolle salon met bezoekers. Ik blijf er bij, die jongen heeft iets ontdekt, hij is ergens achter gekomen, misschien wel in het archief van zijn werkgever, de broer van mevrouw Latimer, hij meent het bewuste spinet te hebben aangetroffen in haar salon, en nu zet hij alles op één kaart en wil het in handen hebben om het op zijn gemak te kunnen onderzoeken. En ik verzeker je, Charles, dat ik dat niet weet wat voor belangwekkende vondst ik dan zou mislopen.

Dit korte gesprek had plaats in de auto, welke Lord William Aberdeen en zijn secretaris weer terugvoerde naar het elegante, niet al te grote herenhuis in Cromwell Street, hetwelk Raffles nog niet lang geleden gekocht had.

Brand sprak niet meer over de gelegenheid. Hij wist dat hij dit ook voorlopig niet behoefde te doen, want Raffles had dit nu eenmaal in zijn hoofd gezet en hij zou niet rusten zolang

hij zekerheid had. Mocht hij zich vergissen in zijn veronderstelling, des te erger voor hem, want dan had hij kostbare tijd verloren, die beter te besteden ware geweest, maar hij scheen er reeds nu vast van overtuigd te zijn, dat hij het aan het rechte einde had, en dat het spinet werkelijk een geheim bevatte, dat de moeite van het ont-radselen waard was.

Toen zij het huis reeds naderden, kon Brand zich toch niet weerhouden om op te merken:

— Ik geloof toch, Edward, dat je ditmaal aan het toeval een al te grote rol toekent.

— Hoe zo aan het toeval?

— Wel, het is toch moeilijk te verklaren, dat Haze juist in de zaak van zijn broodheer, wiens neef hij is, iets vernomen had van het bestaan van dat spinet.

— Maar mijn hemel, Charles, waarom zou dat toevallig zijn? riep Raffles met verbazing uit. Een goede antiquair, een oudheidkenner, en zeker een die er zaken bij doet, houdt voortdurend en zeer nauwkeurig lijsten bij van alle bestaande oudheden, natuurlijk voor zoverre die bekend en gecatalogiseerd zijn. Daarop staan vermeld alle kostbare, oude familiejuwelen van bekende families, niet alleen in Engeland, maar ook in de vreemde, alle oude meubelen, porselein...

— Daar heb ik je dan, riep Brand triomfantelijk uit. Dat spinet zal dan wel niet op die lijst voorkomen, want jijzelf hebt het een prul geacht.

— Zover ben ik in ieder geval niet gegaan, Charles. Een oud klavier, waarvoor men 60 pond sterling betaalt, is toch in ieder geval toch nog wel de moeite van een kleine vermelding waard.

— Maar dan begrijp ik je toch nog niet. Moet ik nu volgens jou aannemen, dat er achter de vermelding van dat spinet in een soort van catalogus met een sterretje onderaan de bladzijde, de vermelding staat: « Bevat de aanduiding van een verborgen schat? »

— Dat is kinderachtig, amico. Natuurlijk niet. Want wanneer iemand zo

daardoor geweten had, wat er zich in dat spinet bevond, dan zou het immers allang doorzocht zijn. En dat dit nog niet gedaan is, wordt, dunkt mij, voldoende bewezen door de hardnekkigheid van Haze, om het instrument in zijn bezit te krijgen. Hij moet één of andere aanwijzing ontdekt hebben, wie weet in een oude familiebijbel, in een testament, in een codicil, misschien eenvoudig losliggend in een oud boek, bijwijze van bladlegger, zoals wel eens meer gebeurd is. En daar Mortimer Glynn er voor bekend staat, dat hij een van de grootste verzamelingen van oude boeken en bijbels heeft, is het helemaal niet zover gezocht als we aannemen, dat zijn assistent bij het nasnuffelen iets gevonden heeft, dat met dat oude spinet in verband stond. Bedenk vooral, dat het clavecimbel niet veel ouder is dan een eeuw. Vergeet niet dat het van Frans maaksel is, en dan moet je vanzelf tot de conclusie komen, dat tijdens de Franse revolutie herhaaldelijk van zulk een kunstgreep gebruik is gemaakt om een fortuin te redden.

— Ik neem alles aan wat je zoëven zei, Edward. Ik wil toegeven, dat Haze al snuffelende een oud document gevonden heeft, dat misschien in een soort geheimschrift was gesteld, gemakkelijk op te lossen, zodat hij het begreep. Maar wil je mij dan eens zeggen, hoe hij kon vermoeden dat dit document juist betrekking had op het spinet, dat in het bezit is van zijn tante?

— Luister eens, Charles, ik kan tamelijk goed gevolgtrekkingen maken, maar gedachtenlezen of goochelen kan ik, helaas, niet, antwoordde Raffles half lachend, half ongeduldig. In het document zal wel een beschrijving worden gegeven van het bewuste klavier, dat misschien speciale kentekenen heeft, die Haze op het spinet van tante Latimer heeft teruggevonden. Maar hier zijn wij er. We zullen maar eens dadelijk beginnen met een klein veldtochtplan op te maken. Het lijkt mij van veel belang zo gauw mogelijk eens dat spinet aan de tand

te voelen, als ik het zo mag uitdrukken. Als ik vanavond eens ging...

— Wat? riep Brand uit, ga je daar nu nog een visite afsteken?

— O, zei Raffles lachend, noem jij tegenwoordig zo iets een visite?

— Wat? riep Brand nogmaals. Ga je daar inbreken?

— Goede hemel, Charles, je spreekt het woord uit alsof ik nog nooit iets dergelijks had gedaan. Het is waar, in de laatste tijd behoren deze kleine operaties tot de zeldzaamheden, maar dat is niet mijn schuld, maar die van de heren geldbezitters, die wat huiverig zijn geworden, hun fortuin of een groot deel daarvan in hun brandkasten te bewaren. Ik wil je wel in het geheim toevertrouwen, dat mijnheer Latimer reeds lang op mijn eigen kleine catalogus staat. Hij is mij niet bijster sympathiek en een echte geldhaal.

Ook daàrom wilde ik daar eens een kijkje gaan nemen.

— Vanavond? vroeg Brand.

— Vanavond, bevestigde Raffles koeltjes, dan doe ik dat niet in de eerste plaats met het oog op het stalen gevaarte, dat mijnheer Latimer in zijn werkkamer heeft opgesteld, en dat daar toch louter als sieraad moet worden aangemerkt, want ik weet met stelligheid, dat er zich in die brandkast maar heel weinig bevindt, wat het meenemen waard is. Mevrouw heeft kostbare juwelen en die worden wel binnenshuis bewaard, maar op een plek, die ik nog niet heb kunnen vinden. Dat blijft dus voor later bewaard, want ik wil die zaak van het spinet niet al te lang uitstellen.

— Waarom zou er zo'n haast bij zijn?

— Omdat mijnheer Haze op de vlakte is, amice, gaf Raffles droogjes ten antwoord. Ik heb goed naar de ogen en de gelaatsvorm van dat jongmens gekeken. Zeer ondernemend, Charles, zeer stoutmoedig ook, en niet voor een klein geruchtje vervaard, die mijnheer Haze. Hij kon wel eens met list of met geweld pogen te krijgen, wat hij voor geld niet kan machtig worden. O, ik ben er hoe langer hoe zekerder

van dat ik het goed inzie, en dat dat spinet heel wat meer waarde heeft dan de prijs, die er voor betaald is. Mijn enige vrees is, dat tante Helene zich bedenkt, de hand over het hart strijkt en aan het blijkbaar weinig getapte neefje het ding toch nog verkoopt. Vandaar mijn haast.

— Ik zie wel dat het onvermijdelijk is, zei Brand zuchtend, terwijl hij naast Raffles de bibliotheek binnensapte. Heb je mijn diensten nodig?

— Wel, bepaald nodig niet, amice, maar ik zou het, zoals steeds, op prijs stellen, wanneer je met mij mee ging. Voor zover ik kan nagaan bestaat er geen gevaar hoegenaamd. Open de geheime lade maar eens en zoek het dossier op in de blauwe map onder de letter D. Het is wel reeds een jaar geleden, maar ik weet beslist dat ik het hele huis al in kaart heb gebracht met alle lichtpunten, trappen, deuren, gangen, enzovoort. Verder met alle bijzonderheden die mij altijd van nut kunnen zijn, zoals de aanwezigheid van balcon, ladders in de tuin, stevig latwerk voor klimop tegen de achtergevel en soortgelijke ezelbruggetjes.

Brand had intussen, door op een goed verborgen knop binnen in een der grote boekenkasten te drukken, een tamelijk diepe, geheime lade in de voet van de kast vrijgemaakt en nam daaruit een in een blauwe map gevat dossier, dat hij op de tafel neerlegde.

Deze sloeg het register op, en begon toen half voor zich heen te lezen:

« Gerald Latimer Doherty Mansions, Roseberrysquare, vier verdiepingen. Vijf bedienden, waarvan twee binnenshuis. Hun slaapkamers op de zolderverdieping. Drie telefoontoestellen, in de werkkamer, slaapkamer, vestibule. Twee draagbare toestellen in het boudoir van mevrouw en de grote woonkamer. »

Hij mompelde nog wat door, al lezende, en zei toen, luider:

— Hier lees ik ook dat de brandkast elf maanden geleden werd aangeschaft, dus dat is nu twee jaar

geleden. Een voortreffelijk fabrikaat. En, zie je wel, mevrouw bewaart haar juwelen binnenshuis tot een waarde van bijna 30.000 pond sterling, maar tot dusverre weet niemand waar. De gemakkelijkste toegang is door de zijdeur of het raam daarnaast. Geen alarmsignalen, zoals mij blijkt uit een noot, die ik nog pas verleden maand hieraan heb toegevoegd.

— Zij kunnen ze binnen dat tijdsverloop wel hebben laten aanbrengen, Edward, zei Brand ongerust.

— Ik betwijfel het. Dan zou mevrouw Latimer er waarschijnlijk wel over gesproken hebben. Trouwens het is te onderzoeken. Voor zover ik weet ben ik nog slechts éénmaal in mijn gehele bestaan van « huisbezoeker » door een alarmsignaal verrast. Bijna was ik toen gesnapt, en dat was eigenlijk mijn verdiende loon geweest. Nu, Charles, bedankt hoor, berg het maar weer weg. Alles wat daarin staat wist ik nog zeer goed. Wij zullen er binnen gaan als in een café.

— Voor zover ik weet is er vanavond een kleine soirée, Edward.

— Ja, dat herinner ik mij. Maar om één uur zal alles wel zijn afgelopen. Natuurlijk zullen wij er rekening mee houden. En nu zullen wij eens een bezoek gaan brengen aan de oude heer Mortimer Glynn, en eens heel voorzichtig proberen daar ons licht op te steken inzake spinets en zo meer.

— Zou Glynn dat spinet hebben geleverd?

— Neen Charles, tenminste, dat acht ik al heel onwaarschijnlijk, gaf Raffles ten antwoord. Immers dan had hij het toch enige tijd in zijn bezit moeten hebben en neefje zou dan alle tijd hebben gehad het op zijn gemak te doorzoeken. Overigens moet je de zaak van Glynn niet voorstellen als een soort winkel of magazijn. Meestal treedt hij als tussenpersoon op, en steekt dan een behoorlijk commissieloon in zijn zak. Maar laten we gaan, ik brand van verlangen om eens te neuzen in oude folianten.

HOOFDSTUK III

ACHTER HET NET GEVIST

Het kon ongeveer één uur in de nacht zijn, toen Raffles en Brand hun huis verlieten door de smalle tuinpoort, die uitkwam op een zo volkomen verlaten, donker achterlaantje, dat misschien geen tien Londenars iets van het bestaan daarvan afwisten.

Het was een voortreffelijke uitvalspoort voor ondernemingen als deze en de beide vrienden hoefden er niet bevreesd voor te zijn, dat iemand hen hier zou zien. Zij moesten een vrij grote omweg maken, alvorens zij langs die achterlaan en onder een grote koetspoort door, door een zijstraat weer in de Cromwell Street uitkwamen.

Van de eigenlijke lord William Aberdeen viel natuurlijk niets meer te bekennen. Raffles zou zich wel wachten zonder vermomming zulke nachtelijke strooptochten te ondernemen, daar deze toch altijd op een mislukking, ja zelfs op een arrestatie konden uitlopen.

Ook Brand, de ijverige leerling van de grote vermommingsmeester, had zich volkomen onkenbaar gemaakt.

De chauffeur James Henderson werd ditmaal, zoals wel eens meer gebeurde, buiten de onderneming gelaten.

De beide vrienden liepen de straat kalm ten einde en legden ook de rest van de weg wandelend af, want het was een verrukkelijke nacht en zij hadden alle tijd.

Het was dan ook bijna twee uur, ofschoon nog volkomen donker, toen de beide mannen eindelijk bleven staan voor de deur in de zijstraat, die voorlopig het doel van hun tocht was.

— Grendels? vroeg Brand laconiek, zodra hij Raffles zijn overjas zag openslaan, om naar zijn instrumententas te grijpen.

— Neen, ronde bouten, als van een celdeur, antwoordde Raffles even kortaf. Aan doorzagen valt niet te den-

ken. Wij moeten het paneel aantasten. Houd de ronde zaag maar gereed.

— Zal het niet gehoord worden in de buurt?

— Je ziet dat aan de overzijde de muur is van een grote speeltuin, die bij een school behoort. En aan de zijde van de deur hebben wij alleen het herenhuis en verder de houten schutting met pennen erop, die de grote achtertuin omgeeft. Overigens is alles goed gesmeerd en in de hoofdstraat is nog wel zoveel verkeer van auto's dat men ons niet zal kunnen horen. Vooruit. We gaan beginnen.

Uit een grote tas haalde Brand aanstonds de eigenaardige borstzaag te voorschijn, een vinding van Raffles, die voorzien was van een zaag met fijne tandjes, ongeveer zo groot als een dessertbordje en die door middel van een goed gesmeerd kamwiel in een snel ronddraaiende beweging kon worden gebracht.

Zoals zo vaak verrichtte dit werktuig binnen zeer korte tijd en schier geruisloos zijn werk. De zaag ging door het dunne hout van het paneel, en binnen een kwartier was het hele bovenstuk uit de deur losgemaakt, waarbij Brand er voor zorgde, dat het onmogelijk kon vallen door zowel boven als beneden twee stevige trapogen in het hout van het paneel te draaien en er twee vingers door te steken. Aan diezelfde trapogen kon hij vervolgens het uitgezaagde stuk naar zich toetrekken. De beide mannen hoefden nu slechts naar binnen te stappen, en achter zich het paneel, thans omgedraaid, weer in de sponning te zetten.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat Raffles met dit werk niet begonnen was, alvorens hij zich had overtuigd dat het huis reeds in diepe rust was.

Nergens vertoonde zich ook maar

het geringste lichtschijnsel en hij was dan ook verplicht, aanstonds zijn zaklantaarn te ontsteken, want er heerste in deze smalle zijgang een bijna tastbare duisternis.

Bij het schijnsel van de zaklamp ontwaarde Brand de trap voor de bedienden bestemd, die, even voorbij de grote keuken, naar boven leidde en de verschillende verdiepingen met elkander verbond. Op elke etage leidde een korte zijgang verder naar de hoofdgang.

Raffles wist dit alles zeer goed, en hij behoefde dan ook geen seconde te aarzelen, alvorens de tocht te aanvaarden naar het salon van mevrouw Latimer, waar het spinet zich bevond.

Na hun overschoenen van dik vilt te hebben aangetrokken beklommen Raffles en Brand volkomen onhoorbaar de wenteltrap, nu en dan even stilstaande om te luisteren.

Alles in huis was en bleef doodstil.

Eindelijk bereikten zij de hoge, witgelakte deur van de grote salon.

Raffles legde zijn hand op de knop.

Zoals hij wel verwacht had, ging de deur onmiddellijk open.

Dadelijk sloeg hem de bekende, mufte lucht tegemoet, die men altijd zal vinden in vertrekken waar een groot aantal personen bijeen is geweest. Er was dus blijkbaar nog niet gelucht.

Raffles liet de deur even openstaan, waarna hij met Brand binnen ging en de deur geruisloos achter zich dicht deed.

De gordijnen waren voor de ramen dichtgetrokken.

De grote kamer, bijna een zaal, had nog twee andere deuren, een, die naar het boudoir van mevrouw leidde en vandaar weer naar de gang, en een andere, dubbele, die toegang gaf tot een suite van vertrekken, een muziekkamer, een kleiner salon, en tenslotte nog een danszaaltje. Waarschijnlijk waren die zelfde avond al deze vertrekken gebruikt.

Raffles begon, zoals hij altijd deed, met de deuren die hij toch niet zou gebruiken, af te sluiten, en richtte toen het schijnsel van zijn zaklamp op

het oude spinet, dat daar stond te dromen, en aan lang vervlogen tijden scheen te denken toen jonge meisjes met pijpkrullen en reusachtige crinolines de fijne vingertjes over de nu vergeelde toetsen hadden laten glijden.

— Maak eens wat meer licht, fluisterde Raffles. Ontsteek je eigen zaklamp, die is krachtiger dan de mijne.

Hij had zijn eigen lamp zodanig op een kleine bijzettafel gelegd, dat het licht het spinet bestraalde, en toen Brand nu ook zijn eigen zaklantaarn deed ontgloeien, had hij licht in overvloed om het instrument nauwkeurig te onderzoeken.

Hij deed heel behoedzaam de klep open en slaakte aanstonds een zachte kreet van verbazing en teleurstelling.

— Wat is er? vroeg Brand, naderbijkomend.

Inplaats van te antwoorden wees Raffles hem op het toetsenbord.

Behalve de twee ontbrekende toetsen was er nu nog een derde uit de rij verdwenen, die dwars over het toetsenbord heenlag, door midden gebroken, nadat eerst het ivoren plaatje, waarmede de toets bekleed was, verwijderd was.

Raffles nam het ding op, en toonde het, met een diepe rimpel tussen zijn wenkbrauwen, aan Brand, die verbaasd fluisterde:

— Die toets is hol.

— Precies, Charles, en daar dat nooit voorkomt, heeft deze toets natuurlijk ook het document, waarschijnlijk een stukje perkament bevat, hetwelk aan dit spinet zijn grote waarde verleende. Er is niets aan te doen, wij hebben achter het net gevestigd.

— Maar hoe is dat mogelijk? fluisterde Brand ontdaan. Vanavond is er een partij geweest, die nauwelijks een uur kan zijn afgelopen.

Inplaats van dadelijk te antwoorden, liet Raffles zijn blikken langzaam om zich heen gaan door het grote vertrek, en toen ging zijn rechterhand naar zijn schouderholster.

Hij zei heel zacht:

— Er is maar één verklaring voor, Charles. Het is natuurlijk het wer-

van Haze, daaraan hoef je niet te twifelen. En uit de wijze waarop die holle toets zo nonchalant op de andere is neergegoid leid ik af, dat hij juist klaar was met zijn werk. Dus zijn wij toch niet zo zacht tewerk gegaan, of wij hebben hem min of meer bij deze bezigheid gestoord. Ik weet zeker dat een van die zijdeuren daareven open stond, wie weet is hij daaruit weggeglip, juist toen wij de kruk van die deur daar omdraaiden. Maar als hij soms denkt dat... Wat was dat?

De beide mannen stonden als uit steen gehouwen een ogenblik doodstil, en luisterden met gespannen aandacht.

Beneden in huis had een gerucht geklonken, alsof er iets op de tegels van de gang viel.

Bijna instinctmatig, zonder er zelfs bij te denken, hadden de beide mannen tegelijkertijd hun lampen gedoofd.

— Dat was de dief, fluisterde Brand.

— De man die mij is voorgeweest, wie het ook zijn mag, bevestigde Raffles.

— Hij heeft zoëven de zijdeur geopend, waardoor wij zijn binnengekomen...

— En daarbij heeft hij natuurlijk het trappaneel op de vloer laten vallen.

— Het maakte nogal wat lawaai, wij zullen zo vrij zijn, amice, hem op de hielen te volgen.

Hierbij zouden zich echter enige hinderpalen voordoen, zoals het noodlot of toevallige omstandigheden dat wel eens meer doen.

Want toen de beide vrienden, nadat Brand alleen zijn lantaarn weer ontstoken had, door de grote kamer waren gegaan, en de gangdeur hadden geopend, hoorden zij beneden voetstapen, toen een verschrikte stem, die een kreet van verbazing slaakte en onmiddellijk daarop gestommel en een luid geroep.

Het werd beneden in het huis licht, ergens was zeker een algemene schakelaar omgedraaid, en in dat licht zagen Raffles en Brand, die over de trapleuning keken, een van de bedien-

den, met een jas over zijn pyjama, en met een zeer weinig flatterende kiespijn doek om zijn hoofd gewikkeld.

De man had waarschijnlijk erge kiespijn, wellicht had zijn gekreun zijn collega uit de slaap gehouden, en had hij voor die avond zijn verblijf verplaatst naar het bedienendvertrek, waar hij op een matras ongestoord kon vloeken en sakkeren op zijn kwaal.

In ieder geval was de man klaar wakker gebleven, had het rammelend geluid van het neervallend paneel gehoord, en nu hij toevallig naar boven keek, zag hij daar twee hoofden half over de leuning steken, die met aandacht naar hem keken, en naar het scheen toebehoorden aan lieden, die kalmjes afwachtten tot het hem zou behagen, weer van het toneel te verdwijnen.

En misschien zou de bediende dat in zijn angst ook wel hebben gedaan, als er niet tegelijkertijd twee andere personen op de plaats der handeling waren verschenen, die al evenzeer, maar dan buitenshuis en denkkelijk juist te laat om de levenmaker te kunnen zien, het ratelend geluid van het neervallend paneel hadden gehoord, waren komen toesnellen, en door het gemaakte gat naar binnen waren gestapt.

De bediende, onmiddellijk moedig geworden door de verschijning van twee stoere politieagenten, begon nu aanstonds met veel misbaar te roepen, zijn kiespijn vergetend, en wees naar de trapleuning van de eerste verdieping die de beide agenten nog niet konden zien.

Raffles en Brand zagen hen evenmin, maar de bediende zorgde er wel voor, dat zij reeds een halve seconde later waren ingelicht, door uit alle macht te bulderen:

— Hierheen agenten, hierheen. Daar staan de imbrekers. Geef je over, schobbejakken.

Maar dit was wel het laatste waaraan Raffles dacht.

Er was nog een weg naar boven, en het was dus zaak die weg in te slaan.

Nu gebeurde er echter alweer iets, waarop Raffles moeilijk had kunnen rekenen, en dat toch eigenlijk logisch voortvloeiende uit hetgeen was voorafgegaan.

Men scheen ook boven in het huis het lawaai te hebben gehoord of wel de bediende had, zulk een vervaarlijke keel opgezet, dat zijn stemgeluid zelfs doden uit hun laatste slaap zou hebben opgewekt.

Hoe dit ook zij, er ging ergens een deur open, er klonken haastige voetstappen en juist toen de twee vrienden halverwege de trap naar de tweede verdieping waren, verscheen daarboven mijnheer Latimer in persoon, gestoken in een fraaie pyjama van donkerblauwe zijde, met witte tressen met een revolver in de rechterhand, die wreed contrasteerde met zijn mooi nachtcostuum.

Het was hem blijkbaar menens ook, want ofschoon hij bleek was en beefde, als een riet, hij trok toch de trekker over, en de kogel vloog zeker niet meer dan twee voeten over het hoofd van Brand heen. Brand besloot een tweede schot maar liever niet af te wachten. Hij slingerde zijn valies recht voor zich uit, zodat het precies terecht kwam tegen de slecht beschermde schenen van de onhandige schutter daarboven. Latimer uitte een luide kreet van pijn en woede, verloor zijn evenwicht, en voor hij dat had hervonden, waren de beide mannen al naast hem. Raffles sloeg de revolver uit diens trillende vingers, raapte het wapen dadelijk op, en stak het, onder het lopen, bij zich.

Brand had zijn tas ook al weer opgenomen, en zonder dat er veel meer dan een halve seconde verloren ging, zetten zij hun weg voort, terwijl de heer Latimer achter hun rug, als een bezetene begon te roepen.

— Helene, Helene. Pas op. Daar komen inbrekers aan.

Onmiddellijk kwam het antwoord in de vorm van een snijdende gil, die geen kwaad figuur zou hebben gemaakt in een drama in vijf bedrijven uit de oude school.

Een deur vloog open en mevrouw Latimer deed haar intrede, eveneens in nachtgewaad, geweldig als steeds, indrukwekkender dan ooit, maar heel erg bleek.

— U zult mij toch niet dood maken, mijnheer? smeekte ze jammerend, terwijl zij zich poogde plat te drukken tegen de muur, hetgeen met het oog op haar omvang moeilijk ging.

— Ik denk er niet aan, schone dame, antwoordde Raffles hoffelijk, terwijl hij onder het voortsnelen diep zijn hoed afnam.

— Ik zal u niets doen als u maar een beetje opzij gaat. Zo, dank u.

En alweer ijde hij verder langs de deur, die mevrouw open had gelaten. Haar slaapkamer was helder verlicht, Raffles wierp er snel een blik in, en zag hoe het lamplicht weerkaatste in een kleine sleutelbos, waarvan een der sleutels gestoken was in een sleutelgat in de rand of lijst van een miniatuur schilderijtje van Watteau, hetwelk boven de schoorsteenmantel hing.

De indruk was niet weinig minder snel dan een bliksemschicht, en toch begreep Raffles het onmiddellijk: dat sleuteltje stak in het slot van het geheim kastje waar zich de juwelen bevonden.

Dit alles had intussen nauwelijks een paar tellen geduurd, en de beide mannen vlogen alweer als hazen verder. Brand achter Raffles aan, die de weg kende en er op vertrouwend dat zijn vriend wel een uitweg zou weten te vinden, ofschoon hij zelf niet begreep hoe dat mogelijk zou zijn, met twee agenten op de hielen.

— Sta stil, of wij schieten, klonk het.

De zolderdeur had gelukkig een sleutel. Raffles nam die eruit, en deed de deur aan de andere zijde weer op het slot. Het was maar een gewone deur, maar sterk genoeg om een korte poos weerstand te bieden aan de pogingen van twee agenten om het paneel in te drukken.

Het was op deze zolder, dat, volgens het werkplan van Raffles, de

huisknecht moest slapen. Dat bleek inderdaad het geval. Dat wil zeggen: hij sliep thans allesbehalve, maar stond met knikkende knieën bleek als een doek, voor zijn geopende kamerdeur.

— We zullen je niets doen man, als je maar een beetje opzij gaat, zei Raffles kortaf. We moeten in je kamer zijn. Goed zo, nog een sleutel. Kom binnen Charles, en draai de deur op slot. Prachtig. Als die agenten nu maar niet zo slim zijn, om zich te verdelen, zodat een hunner weer naar beneden snelt en alarm gaat maken op straat, dan is er nog niets verloren. Volg me, en druk je dicht tegen het dak aan, want de goot is tamelijk smal.

Onder het spreken had Raffles een tafel bij het raam geschoven, was van de tafel in de goot gestapt, liep zo vlug, alsof hij op de begane grond was, met de linkerhand zich steunend tegen het tamelijk steil naast hem oprijzende dak, door de goot, ging een hoek om, maar toen Brand dacht, dat hij zich langs een waterpijp zou laten afzakken, klauterde hij tegen het dak op, keerde zich weer om, om Brand de hand te reiken en liep over het dak heen tot aan de andere kant. Op ongeveer twee meter van die dak-

rand af, rees kaarsrecht de blinde muur op van een bierbrouwerij, aan de achterzijde van het huis gelegen.

Onmiddellijk zag Brand in het flauwe maanlicht, dat reeds een weinig begon te wijken voor het gloren van de dag, de ijzeren spaken glanzen van de brandtrap. Raffles had zijn tas al geopend, haalde er het stevige knopentouw met de haak uit, dat hij bij zulke ondernemingen nooit zou vergeten, en na een paar vruchteloze pogingen wist hij de haak om een van die sporten te slingeren, trok toen het touw stevig aan, greep het zo hoog mogelijk beet, en slingerde zich toen stoutmoedig dwars over het smalle slop heen naar de overzijde, waar zijn voeten dadelijk steun vonden op de ijzeren brandladder.

Het touw was zo lang, dat Brand het ondereinde gemakkelijk had kunnen vasthouden, zodat hij het weer naar zich toe kon trekken en op zijn beurt als het ware naar de overzijde kon zweven.

Een minuut later stonden zij, vrij en onbelemmerd, in de stikdonkere steeg, achter het huis van de bankier Latimer, waar op dit tijdstip een waar pandemonium scheen te zijn losgebroken.

HOOFDSTUK IV

HET DOCUMENT

Onder de tekortkomingen en zwakheden, welke Raffles evengoed bezat als ieder ander sterfelijk mens, ondanks zijn edele inborst, nam een tamelijk aanzienlijke prikkelbaarheid op het gebied der eigenliefde een grote plaats in. Het was en is hem steeds moeilijk gevallen, om zich definitief voor geslagen te verklaren.

Begrijpelijk dus, dat het denkbeeld hem onverdraaglijk was, vijf minuten te laat te zijn gekomen, of zich te

hebben laten kloppen door een jonge man, die, wat capaciteiten betreft, niet in zijn schaduw kon staan.

Hij had natuurlijk direct begrepen dat de dief onmogelijk iemand anders kon zijn dan Andrew Haze, voor wie het al heel gemakkelijk moest zijn geweest, zich in dit grote huis te laten insluiten, waar hij die avond zeer waarschijnlijk onder de gasten had behoord.

Niets gemakkelijker was dit onder-

nemende jongemens, dan, nadat iedereen sloop, uit zijn schuilhoek te voorschijn te komen, en het spinet aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Er was nog iets dat voor Raffles vaststond. Niet alleen moest Haze geweten hebben, dat er zich in dat instrument iets van waarde bevond, maar hij moest ook kennis hebben gedragen van de juiste plek, waar hij dat waardevolle had te zoeken. Anders had hij niet juist die ene, goede toets uit het klavier weten te wippen.

Hij moest dus ergens een aanduiding hebben gevonden, waarvan hij een zo dankbaar gebruik had weten te maken.

Wel, als hij er een spelletje van wilde maken dan was Raffles zijn man. Zeker was Haze thans in het voordeel, omdat hij iets, waarschijnlijk een document bezat, maar Raffles was niet voornemens, hem in het ongestoorde bezit van dat kostbare papiertje te laten.

Een bezoek aan Mortimer Glynn behoefde hij thans niet meer te brengen, want het deed er al heel weinig toe, wat Haze daar eigenlijk ontdekt had. Van veel groter belang was, dat die vondst hem klaarblijkelijk op het spoor had gebracht van de verborgen bergplaats in het spinet, en een of ander document van waarde.

Had hij het gevonden?

Er kon bijna niet aan getwijfeld worden.

Trouwens, ook omtrent dit punt wilde Raffles zekerheid hebben, want al was de kans nog zo gering, dat ook Haze achter het net had gevestigd, hij wilde er toch rekening mee houden, teneinde geen vergeefse moeite te doen.

De beide mannen stonden dan ook nauwelijks weder op een veilige plek, ver van het huis, dat hun beiden noodlottig had kunnen worden, of Raffles zei op zachte toon:

— En nu direct naar de woning van Haze.

— Je zet deze zaak dus door, ondanks deze tegenslag?

— Meer dan ooit, Charles. Ik kan het eenvoudig niet uitstaan dat zulk een leegloper, slimme doordraaier mij

de loef zou afsteken en misschien in het bezit zou geraken van een fortuin, dat hij er toch binnen korte tijd weer zou hebben doorgelapt.

Brand gaf geen antwoord, wel begrijpend, dat het voor Raffles een punt van eer moest uitmaken, deze zaak tot een goed einde te brengen.

Zodra zij het durfden wagen, riepen zij een taxi aan, en gaven de chauffeur een straat op, die niet ver verwijderd was van het huis, waar mijnheer Andrew Haze een flat van drie fraaie gemeubelde kamers bewoonde.

Het was al bijna dag, toen zij dit huis eindelijk bereikten, en Raffles moest wel toegeven dat het nu uiterst gevaarlijk zou zijn, ongezien in de woning van Haze binnen te dringen.

Hoezeer hij hierover ook het land had, hij moest zich wel schikken in het onvermijdelijke, het zou dwaasheid zijn, terwijl de zon reeds boven de kim was, en hier en daar al arbeiders naar hun werk gingen, een poging te ondernemen om ongemerkt binnen te dringen.

Hij wendde zich dus tot Brand en zei zacht:

— Het is te laat geworden, amice. Maar hij is daarbinnen veilig opgesloten, en ik zal wel zorgen, dat hij ons niet ontsnapt, dat verzeker ik je.

In een ogenblik waren de nodige maatregelen genomen. Het was nu bijna half vijf, en Brand zou het eerst de wacht betrekken tot Raffles, die Henderson zou gaan waarschuwen, daar diens hulp thans nodig kon zijn, om half acht zou terugkeren.

Hij zou dan in een valies de nodige vermommingen meenemen en zij zouden zich in hun auto verkleeden als gemeentebeambten, zo het huis binnengaan, en Haze wel een ogenblikje alleen te spreken weten te krijgen.

Het was een mooi plan, maar het liep heel anders dan Raffles verwacht had. Dit scheen een onderneming te worden, waarbij de ene tegenslag zou volgen op de andere.

Het was bijna achten, en Raffles en Brand, die zich binnen de auto op een stil plekje naast de bestuurder verstoppten,

belden aan het huis aan, voorzien van alles wat er nodig was om sprekend te gelijken op twee beambten van de elektrische telefooncentrale. Zelfs de identiteitskaarten ontbraken niet, die men te Londen aan dergelijke arbeiders en beambten kan vragen.

Een nog slaperig dienstmeisje opende de deur en Raffles begon:

— Goeiemorgen, schat, wij komen de boel eens nazien. We zijn met opzet een beetje vroeg, dan is het des te eerder achter de rug. Alle bewoners thuis? Nog niemand naar zijn werk gegaan?

— Ze binne allegaor thuis, behalve meheer Haze. Die is er niet.

— Is die er niet? vroeg Raffles, de wenkbrauwen fronsend. Je wil toch niet zeggen, dat hij het huis al is uitgegaan, vanochtend?

— Dat heb ik toch zeker niet gezeg, antwoordde het dienstmeisje tamelijk snibbig. Ik wil alleen maar zeggen, dat hij vannacht niet thuis is gekomen. Maar dat gebeurt wel eens meer hoor. Een echte uitgaander, die meheer Haze.

De beide mannen wisselden een snelle blik. Het gezicht van Raffles bleef effen, maar Brand begreep best welk een grote teleurstelling dit bericht voor hem moest zijn.

Andrew Haze was dus niet thuisgekomen, na zijn diefstal. Of als hij al thuis was geweest, dan was hij zeer gauw weer vertrokken, zonder zelfs zijn bed aan te raken. Brand poogde zich de gedachtengang van die slimme jongeman in te denken.

Hij moest zich, zo dacht Brand, tamelijk veilig voelen, want hij had natuurlijk direct gemerkt, dat er inbrekers vlak na hem waren gekomen, of zij waren door de politie gevat, of zij waren ontvlucht. Maar door dat uitgezaagde paneel zouden zij zeker niet aan hem denken. Dat was het vakwerk van een volleerde inbreker. En wat hij Haze, overigens mocht zijn, dat was hij zeker niet.

Maar waarom, zo vroeg Brand zich af, was hij verdwenen?

Het kon een document in geheim-

schrift zijn, maar dat was nog niet eens zo zeker. En als het in gewoon, verstaanbare taal geschreven was, nu dan belette Haze niets, aan het werk te gaan.

Brand behoefde Raffles maar even aan te zien, om te weten dat deze even snel en even juist als hij zijn gevolgtrekkingen had gemaakt.

Maar hoe uitstekend wist Raffles zich weer te beheersen, toen hij onverschillig tot het dienstmeisje zeide:

— Des te beter. Dan zullen wij maar eerst naar zijn kamer gaan. Dan volgen die van de andere huurders later wel. Wijs ons maar eens de weg zus.

De kleine stoet trok aanstonds naar de tweede verdieping, waar al een huis-knecht bezig was met het glimmend boenen van de parketvloer en nadat zij zich in de kamer van haar meesters voorzien had van de duplicaat-sleutel die op het appartement paste, opende het dienstmeisje een van de deuren.

Een ogenblik daarna waren Raffles en Brand reeds aan de gang, zoals echte werklieden het niet beter en meer natuurgetrouw hadden kunnen doen. Maar ondertussen vlogen de blikken van Raffles overal in het rond, en toen hij een grote, diepe wandkast opende, waardoor een der bekende dunne, ijzeren buizen voor de elektrische draden liep, ontwaarde zijn scherp oog onmiddellijk de lege plek, volkomen vrij van stof, waar zeer waarschijnlijk een valies had gestaan.

Hij liet de deur met opzet wijd open, en met succes, want het dienstmeisje, dat zeker opdracht had gekregen de arbeiders niet uit het oog te verliezen, riep verbaasd uit:

— Hé, zijn valies is weg. Dat is gek. Gisteren stond het er nog. Ja, dan is hij toch bepaald thuis geweest. Wat vreemd dat hij helemaal geen boodschap heeft achtergelaten.

Brand, die zich op dat ogenblik juist bij de schrijftafel bevond, liet zijn blikken haastig rondgaan, en legde toen ongemerkt beslag op een velletje papier, haastig bekrabbeld met deze woorden:

« Miss Tucker, ben voor zaken even naar het vasteland. Wees zo goed, mij de brieven van miss Caroline op te zenden naar Le Havre, Poste restante. Haze. »

Brand moffelde het stukje papier haastig in zijn zak, keek toen nog eens verder, terwijl hij zich hield, alsof hij de fraaie, staande lamp controleerde.

Naast het vloeiblad lag een opgeslagen boek. Hij zag dat het een Frans woordenboek was. Raffles had er juist zo een. Hij controleerde het jaar van uitgifte, de druk, en prentte zich toen de beide nummers van de bladzijden, die opgeslagen waren, goed in het hoofd. Raffles was iemand die bijzonder gesteld was op dergelijke, schijnbaar onbeduidende gegevens.

Hij keek ook naar de vloeilegger. Het blad was volkomen vers, en er viel geen spoor op te bekennen van enig spiegelschrift.

Het briefje aan de kamerverhuurster was trouwens met potlood geschreven. Hij had dus wel grote haast gehad, mijnheer Andrew Haze.

Hij keek nog naar snippertjes papier, ineengefrommelde propjes, maar hij zag niets meer. Wie Haze dan ook mocht zijn, zijn schrijftafel was keurig opgeruimd, alles was geordend en in de papiermand bevond zich niets dan een nummer van de Times van een paar dagen terug.

Weer wisselden de beide vrienden een blik, die zo duidelijk was alsof zij met elkander spraken en geen vijf minuten daarna stonden zij alweer op straat, na zich onder een voorwendsel van de gehele telefooncontrole te hebben afgemaakt.

Niet zodra waren zij een stil zijstraatje ingedrenteld, of Raffles zei:

— Ik heb aan je gezicht gezien, amice, dat je iets van belang vond. Heb ik mij vergist?

— Je hebt het goed geraden. Hij is naar Frankrijk overgestoken, naar Le Havre.

— Maar dat is prachtig, zei Raffles verheugd. Dat is een vondst uit zenden. Hij kan ons hoogstens een uur

of drie voor zijn, en dan nog alleen maar als hij van de vroegboot gebruik heeft gemaakt. Hoe weet je het?

— Ik vond dit papiertje op zijn schrijftafel, dat voor zijn hospita, miss Tucker bestemd was.

Hij gaf het Raffles, die de weinige woorden haastig doorvlog en toen peinzend zei:

— Miss Caroline? Wacht eens, ik meen te weten dat dit zijn laatste amourette is. En ditmaal moet hij het ernstig te pakken hebben. Zij is een Franse operettester, die gedurende enige maanden, hier heeft gezongen. Hij schijnt, dat is zeker, er sterk aan te hechten, dat haar brieven hem volgen. Ga dat papiertje weer terugbrengen, Charles, zeg dat je een van je gereedschappen hebt laten liggen. Juffrouw Tucker moet deze opdracht vinden, want ik wil dat zij hem die brieven opzendt. En nu als de weerlicht naar Frankrijk. Onze snelle motorboot, « De Zeemeeuw » ligt in de haven van Dover, en Henderson moet ons onmiddellijk daarheen rijden. Er is nog niets verloren. Ik wens je geluk met je doortastend optreden, amice. Ik heb je wel gezegd dat je dikwijls onmisbaar bent voor mijn kleine, sportieve avontuurtjes.

Brand toonde zich zeer voldaan over deze lof, toen schoot hem de dictionnaire te binnen.

— Ik ontdekte nog iets, Edward, opengeslagen naast het vloeiblad, waarop zich geen spoor van inkt vertoonde, lag een Franse dictionnaire. Wij hebben er thuis juist zo een, van diezelfde druk. Opgeslagen bij de letter C, bladzijden 63 en 64.

— Schitterend. Je hebt jezelf overtroffen. Natuurlijk had hij die dictionnaire nodig om iets na te gaan. Denkkelijk bij een vertaling.

— Je denkt dus dat het document in het Frans was gesteld?

— Wel, daaraan heb ik geen ogenblik getwijfeld. Breng gauw dat kattenbelletje weer op zijn plaats en dan fris aan de arbeid. Ik verheug me zeer op de komende dagen.

HOOFDSTUK V

NAAR FRANKRIJK

Henderson had die nacht zeven uren geslapen, hetgeen voor de reus ruimschoots voldoende was. Brand en Raffles waren nog niet naar bed geweest, maar een of ander woog reeds een uur later volkomen tegen elkander op, want in de auto, die hen nu in snelle vaart naar Dover voerde, sliepen Raffles en Brand bijna onmiddellijk in, terwijl Henderson een liedje neurënd, de wagen bestuurde, want niet alleen beloofde het een prachtige dag te worden, maar zijne lordschap was blijkbaar van zin, een van zijn meesterlijke stukjes uit te halen, en daarbij zou hij misschien van de partij mogen zijn, of althans uit de verte toezien. Brand had hem met enkele woorden reeds enigszins op de hoogte gesteld, en de reus nam zich voor, van zijn kant niets na te laten, om deze romantische onderneming te helpen slagen.

Met een gemiddelde snelheid van honderd tot honderdtien kilometer per uur suisde de wagen over de brede autostrada, en nog geen volle drie uren later, het was juist lunchtijd, stopte Henderson niet ver van de haven, die op dat tijdstip zo vol lag met schepen van allerlei aard, dat de leek zich verhaasd afvroeg, hoe er nog ooit orde te scheppen viel in die chaos, en hoe de kapiteins en eigenaars van die boten het aanlegden, de open zee te bereiken.

Daar Raffles voorlopig volstrekt niet gedwongen was zijn incognito te bewaren, zo vroeg hij onder de naam van Lord Aberdeen zijn grote motorboot op aan het botenhuis van de «Royal Yacht Club» en liet door Brand en Henderson snel het fraaie, zeewaardige schip reisvaardig maken.

De «Zeemeeuw» had, behalve voor de bemanning, die meestal uit slechts twee koppen bestond, accommodatie voor vijfentwintig personen, en ontwikkelde een snelheid van zesendertig

knopen, vol geladen en met het maximum aantal passagiers aan boord.

Ditmaal echter was het enige doel, het Kanaal over te steken, en men nam dus niet meer aan boord dan een behoorlijke hoeveelheid benzine, olie en wat levensmiddelen.

Henderson had inmiddels reeds het valies aan boord gebracht met enige kledingstukken, die nodig konden zijn voor een haastige vermomming.

Raffles dacht wel niet, ze nodig te hebben, maar men kon toch nooit weten.

Nauwelijks een kwartier nadat de auto in de garage was gebracht, om daar te wachten tot de drie mannen zouden zijn teruggekeerd, voer de «Zeemeeuw» de haven van Dover uit, met Henderson aan het roer, terwijl Raffles en Brand zich aanstonds naar een der kooien begaven, om hun afgebroken dut voort te zetten, daar zij fris en uitgerust wilden zijn bij het aanvangen van hun taak.

Uit overmaat van voorzichtigheid, had Raffles aan Henderson opgedragen, goed uit te kijken naar particuliere motorboten, want hij begreep wel, dat hij zelf te laat was vertrokken, om nog gegronde hoop te kunnen koesteren, Haze op het Kanaal in te halen.

Het was overigens zeer de vraag, of deze wel gebruik zou maken van zijn eigen, vrij kleine boot. Hij kon er niet het minste vermoeden van hebben dat hij werd gevolgd en 'al had hij ook haast, die paar uren verschil betekenden weinig, en hij zou wel eerder de veiligheid van een der Kanaalboten verkozen hebben boven het ongewisse van een reis van acht uur met zijn «Havik», een kleine, open motorboot, niet geheel en al zeevaardig.

Het was bijna acht uur, en Brand en Raffles waren volkomen uitgerust, juist wakker geworden, toen de «Zee-

meeuw » meerde op slechts enkele meters afstand van het kantoor van de douanemeester.

De formaliteiten namen al heel weinig tijd in beslag, want men kende ook daar lord Aberdeen goed, de paspoorten waren welkome in orde, en smokkelwaren bevatte het schip niet.

Direct nadat Raffles voet aan wal had gezet begon hij heel voorzichtig met zijn onderzoek.

Informatie in de haven had hem reeds de zekerheid gegeven dat er die dag geen enkel vaartuig was aangekomen, dat « Havik » heette. Aan het personeel van het spoorstation, kruiers en conducteurs, gaf hij een nauwkeurige persoonsbeschrijving van Haze, maar er waren op dat uur van de avond reeds zes treinen uit Calais aangekomen, die zeer veel reizigers hadden aangebracht, en daaronder vrij wat Engelsen, waarvan er wel vijf of zes tamelijk goed beantwoordden aan de beschrijving, welke Raffles gaf van de man die hij volgde.

Om tien uur in de avond was hij nog weinig wijzer, en voor die dag gaf hij het dus verder maar op. Hij kon dit met des te meer gerustheid doen, daar hij immers een kostbaar aanknopingspunt had.

Het hoofdkantoor.

Hij behoefde niets anders te doen, dan dit gebouw nauwkeurig te laten bespieden, want het kon niet anders of Haze zou vroeg of laat, maar waarschijnlijk vroeg komen opdagen om de brieven van zijn beminde Caroline af te halen.

En had men hem eenmaal gezien, Raffles nam het zich plechtig voor, hem dan niet meer uit het oog te verliezen. Raffles wist wel genoeg van Andrew Haze om te weten dat hij met een zeer slimme tegenpartij te doen kreeg.

Raffles en Brand zelve kozen het « Hotel de la Rade », niet ver van de haven gelegen, en vanwaar men binnen tien minuten het mooie, oude marktplein kon bereiken, waaraan het pas herbouwde en uitgebreide hoofdkantoor stond.

Die avond leefden zij natuurlijk samen

moete meer te doen, want het kantoor was gesloten, behalve voor telegrammen.

Henderson had zijn intrek genomen in een kleiner logement, in dezelfde straat gelegen, en dat hoofdzakelijk bezocht werd door af- of aanmonsterende zeelieden.

De volgende ochtend echter zorgden Raffles en Brand er wel voor, tijdig bij de hand te zijn, teneinde hun wachtpost in de buurt van de grote trappen naar het postkantoor in te nemen.

Vrees voor ontdekking behoeften zij in het minst niet te koesteren, want het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat Raffles reeds uit zijn huid als lord William Aberdeen was gekropen en een gans andere gedaante had aangenomen. Hij droeg nu een rossige knevel, zijn wenkbrauwen hadden dezelfde kleur, het hoofdhaar was schaars en leek door de inwerking van zon en wind verbleekt te zijn, hij zag er, ook naar zijn kleding, precies uit als een gepensioneerd Frans kapitein in de grote vaart.

Reeds zeer vroeg die dag had Brand voor dit alles gezorgd, en een kleine bergloods weten te huren, helemaal aan het einde van de havenkade, afzonderlijk gelegen en waarvan hij de sleutel had gekregen. Het was een uitmuntend geschikt plek om zich ongezien te kunnen verkleeden.

Om acht uur werd het hoofdkantoor voor het publiek opengesteld, en om acht uur stond daar het tweetal vastbesloten om het wild niet te laten ontsnappen. Of liever, alleen Raffles stond en drentelde wat heen en weer, want Brand had zich een zitplaats uitgekozen op een stenen pilaar. Als Engels matroos vermomd, met een korte duffel aan en een verbazend wijde broek. Dat alles zag er heel natuurlijk uit, en zo slim zou Haze wel niet zijn, om in die Engelse pikbroek een spion te zien.

Dat hij het inderdaad niet deed, bleek om dertien minuten voor negen.

Op dat ogenblik kwam de heer Andrew Haze kalmjes aanwandelen, met een sigaret tussen de lippen, in een

keurig, grijsgeruit costuum, dat echter het grote nadeel had, op een mijl afstand de drager in het oog te doen lopen, besteeg de trappen van het gebouw, en verdween naar binnen.

Raffles en Brand hadden snel een knipoogje met elkaar gewisseld en wachtten heel bedaard de terugkomst van hun man af, wel wetende, dat het postkantoor geen andere uitgang had.

Nog geen tien minuten later kwam Haze weer terug, thans met een brief in de hand, die hij reeds begon open te maken en te lezen, terwijl hij de trap afdaalde. En zozeer scheen de inhoud hem te boeien, dat hij bijna van de laatste trede zou zijn gestruikeld. Raffles zag duidelijk dat zijn gelaat teleurstelling verried. Hij las de brief geheel uit, deed hem in zijn binnenzak, en liep toen langzaam, blijkbaar in diepe gedachten verzonken, de brede, reeds levendige winkelstraat in, die van het hoofdplein naar de haven voert.

Ongemerkt en op een veilige afstand begon Brand hem op een schier onmerkbaar hoofdknik van Raffles te volgen.

Raffles zelf echter liep langzaam naar de auto, die een eindje verder geparkeerd stond met Henderson achter het stuurwiel, gereed om ieder ogenblik te starten, als Haze zelf soms een taxi mocht nemen.

Daaraan scheen deze echter voorlopig niet te denken. Hij wandelde, blijkbaar zonder iets te zien van hetgeen er om hem heen geschiedde, met gebogen hoofd over het trottoir, en zozeer hielden zijn gedachten hem bezig, dat hij klaarblijkelijk zijn hotel voorbij liep, want eensklaps zag Brand hem op zijn schreden terugkeren en de vestibule binnengaan van het Hotel Lafayette. Dit hotel bleek nog geen honderd passen van het hotel af te liggen, waar Brand en Raffles de nacht hadden doorgebracht.

Brand gaf zijn prooi de tijd, wat in de gemeenschappelijke conversatiezaal rond te lopen, hetgeen hij duidelijk kon waarnemen door de brede, glazen deuren, stapte toen op zijn beurt naar binnen en wist een moment later dat

Haze daar inderdaad logeerde, en zelfs onder zijn eigen naam.

Hij was zeer slim, die mijnheer Haze, overwoog Brand. Hij had begrepen dat het op de politie een zeer slechte indruk zou maken, wanneer het naderhand mocht blijken, dat Andrew Haze in het hotel Lafayette had gelogeerd onder een andere naam.

Brand ging onmiddellijk rapport uitbrengen, en van dat ogenblik af wist Raffles, dat er misschien nog heel wat gebeuren kon, maar dat nu althans Haze hem niet meer zou kunnen ontsnappen. Als hij die nacht nog in zijn hotel bleef vertoeven dan zou hij hem daar wel weten te vinden.

Het korte gesprek had plaats binnenin de auto en Raffles keek enige tijd in gedachten voor zich uit en zei toen:

— Ik vraag mij voortdurend af, of het document dat hij in het spinet vond, onmiddellijk de plaats aanwijst, waar zich een of andere begraven schat bevindt, dan wel of het misschien in geheimschrift is gesteld. Is dit laatste het geval, dan is het nog niet eens zo zeker, of onze man het reeds heeft kunnen ontcijferen. Temeer omdat het wel in de Franse taal gesteld zal zijn. De letter C van het woordenboek zou er natuurlijk op kunnen wijzen, dat hij een woord zocht dat met die letter begint. Maar in ieder geval bewijst het dat hij de Franse taal niet grondig kent, en dat maakt een oplossing natuurlijk nog moeilijker. En hij kan er niemand inhalen, zonder zijn geheim te verraden, dat is duidelijk.

Diezelfde ochtend waren per vliegpost, de Londense bladen reeds bezorgd in Le Havre en daarin had Haze natuurlijk alles kunnen lezen wat er die nacht in het huis van zijn tante was voorgevallen, en hoe de politie de zaak bekeek.

Men had twee inbrekers gezien, een derde in het geheel niet, en naar die beide indringers zocht de politie thans met de grootste ijver, in de vaste overtuiging, dat zij alléén binnenshuis waren geweest.

Toch vroeg Raffles zich af, of me-

vrouw Latimer, die toch niet tot de domste behoorde, in haar hart niet een sprankje van twijfel voelde ten opzichte van haar neef wiens opvallende voorkeur voor het oude spinet zij immers had opgemerkt.

Na dit alles bedacht en overwogen te hebben, begon Raffles aanstonds met het uitwerken van een klein veldtochtplan. Het was noodzakelijk, dat hij zo gauw mogelijk kennis nam van de inhoud van het geheime document, want hij wilde liever niet wachten, totdat deze jongeman de oplossing zelf had gevonden.

Tevens was het volstrekt noodzakelijk, te pogen, het document in handen te krijgen, zonder dat Haze het zou merken.

Het was niet gemakkelijk maar Raffles kende middelen, die hem wel tot zijn doel zouden voeren.

Toen Haze in zijn hotel verdween, was het omstreeks half tien in de ochtend. Raffles had dus nog ruimschoots de tijd enige voorbereidselen te maken, terwijl Brand het hotel in het oog zou blijven houden, om te beletten, dat Haze hun onverhoeds mocht ontsnappen.

Daar Henderson in de buurt moest blijven met zijn auto nam Raffles dus een taxi, na Brand met enkele woorden op de hoogte te hebben gebracht, liet zich naar de haven rijden, bereikte langs een omweg de kleine, bergloods, en deed daar zijn uiterlijk opnieuw een verandering ondergaan.

Toen hij weer naar buiten trad, had hij het uiterlijk van een deftig oud heertje, een geneesheer, notaris of gepensioneerd rechter.

Hij reed met een andere taxi naar het hartje van de stad terug, en tegen het uur van de lunch was hij weer in de brede, drukke straat, waar de beide hotels gelegen waren.

Hij zag Brand reeds in de verte voor een winkel staan, waar zijn vriend schijnbaar verdiept was in de beschouwing van de mooie platen die daar hingen, ging hem rakelings voorbij, waarbij hij hem even in de ribben stootte, en een ogenblik daarna betraden zij samen de eerste zijstraat, waar

zij zich zodanig opstelden, dat zij de ingang van het Hotel Lafayette in het oog konden houden.

— Iets gebeurd? vroeg Raffles kortaf.

— Ja, hij is naar het station geweest.

— Naar het station? herhaalde Raffles verwonderd. Wat moest hij daar doen? Zou het document hem hier ver vandaan sturen?

— Dat is mogelijk, maar daarom ging hij er niet heen. Hij kocht een perronkaartje. Hij scheen erg ongeduldig te zijn, en vroeg herhaaldelijk wat aan conducteur en kruiers. Het was duidelijk dat hij iemand verwachtte. En hij wachtte op de trein uit Calais.

— Waarom denk je dat?

— Wel, toen die trein ruim dertien minuten te laat kwam binnendaveren, snelde hij naar het tourniquet en bleek diep teleurgesteld, toen alle reizigers verdwenen waren. Ik was toen dichtbij genoeg om hem te horen vragen wanneer de volgende trein aankwam.

— Hoe lang duurde dat nog? vroeg Raffles belangstellend.

— Een uur en drie kwartier.

— Wat deed hij?

— Hij ging de wachtkamer binnen en bestelde een kop koffie.

— Dus hij is daar nog?

— Stellig. Ik heb Henderson achtergelaten, om hem in het oog te houden. Maar ik weet nog méér. Zodra de trein was aangekomen, verzond hij een telegram.

— Wel, dan is het zo duidelijk als iets, dan verwacht hij hier bepaald zijn vriendin, de mooie Caroline. Hij wil haar zeker laten delen in zijn vreugde, en bovendien is zij Française en kan hem helpen bij de ontcijfering van het document.

Raffles raadpleegde zijn horloge en zei:

— Als zij met de volgende trein ook niet komt, zal hij toch moeten lunchen, en kunnen wij hem over tien minuten verwachten. Let goed op mij, en toon je niet verbaasd, als je mij hem ziet begroeten.

HOOFDSTUK VI

DE BETEKENIS VAN HET DOCUMENT

Ongeveer tien minuten later was Brand getuige van een voorval waarop hij zeker niet gerekend had.

Er kwam een taxi voorrijden, en Haze stapte er uit, alleen. Zijn gelaat was strak, en hij scheen in een bar slecht humeur te zijn.

Hij rekende af met de chauffeur, en wendde zich naar de ingang van het hotel, toen de gewaande geneesheer met uitgestoken hand hartelijk op hem toetrad en hem joviaal scheen te groeten.

Verbluft drukte Haze werktuigelijk de hem toegestoken hand, waarna de beide mannen enige woorden wisselden, de hoed voor elkaar afnamen, en ieder zijn weg ging. Haze ging het hotel binnen, en Raffles liep verder in de richting van Brand, die echter deed alsof hij hem niet kende en rustig bleef staan waar hij stond. In het voorbijgaan fluisterde Raffles hem toe:

— Ga maar gerust naar ons hotel; ik zal mij daar binnen een half uur bij je laten aandienen als notaris Lenoir. Voeg je dan dadelijk bij mij. Ik hoop dat ik dan het document in mijn bezit heb.

Het lag Brand op de tong te vragen, hoe Raffles dat in zulk een korte tijd dacht te doen, toen hij Raffles alweer op zijn schreden zag terugkeren, langzaam naar het hotel zag terugwandelen, waar Haze zijn intrek had genomen, en plaatsnemen aan een van de tafeltjes op het terras.

Zijn nieuwsgierigheid bracht hem er toe, enkele minuten te blijven toekijken en toen zag hij tot zijn verbazing hoe de portier haastig op Raffles toetrad, en hem iets scheen te verzoeken, waarop Raffles opstond, zijn hoed greep en in het hotel verdween.

Brand begreep nu wel dat het tijd werd, om naar hun eigen hotel terug te keren en hij kon daar nog nauwelijks tien minuten zijn, of een étage-

kelner klopte op zijn kamerdeur, en kwam hem zeggen, dat notaris Lenoir er prijs op zou stellen, hem een ogenblikje in de conversatiezaal te spreken.

Brand haastte zich naar beneden, en trad de conversatiezaal binnen, waar zich op dat lunchuur bijna niemand bevond.

In een hoek rees een heer in het zwart op, die hem in het Frans begroette, hem in een stil hoekje trok en toen op zachte toon zei:

— Je kunt me geluk wensen, Charles, het is gelukt.

— Wil je daarmee zeggen dat je het document... begon Brand in de grootste verbazing.

— In mijn binnenzak, amice, althans een afschrift.

— Maar hoe, in naam van alles wat wonderlijk is...

— Het was helemaal niet zo wonderlijk, amice. Eigenlijk gezegd was het « simple comme bonjour ». Ik zal het je maar aanstonds zeggen: onze vriend wist er volstrekt niets van, want hij was bewusteloos. Hij verkeerde althans in zulk een toestand dat hij absoluut niet kon weten wat er met hem geschiedde.

— Dan behoeft ik natuurlijk niet te vragen of jij daar de hand in hebt gehad?

— Dat spreekt! Mijn holle ring heeft mij weer eens ten dienste gestaan. Ik had een sterke oplossing van opium in de ring gedaan, en toen onze Haze naderde, greep ik hem onverhoeds bij de hand, schudde die allerhartelijkst, het fijne puntje van de diamant drong door de huid, en veroorzaakte een met het blote oog zelfs niet zichtbaar wondje, maar in dat wondje werd een weinige van de bedwelmende stof uitgestort en van dat ogenblik wist ik, dat Haze binnen een

kwartier niet meer van toeten of blazen zou weten.

— Maar waarom kwam de portier even later jou juist halen? fluisterde Brand in de grootste verbazing.

— Zo, ben je daar naar blijven kijken? Wel, hij kon moeilijk anders. Niet zodra had ik Haze de hand gedrukt, of ik begon tot hem te spreken, en hem te vragen, of hij zich dokter Leblanc niet herinnerde, de oude vriend van zijn vader. Natuurlijk hoorde de portier dat ook, want die stond er vlak bij. Toen bemerkte ik zogenaamd mijn vergissing, maakte mijn excuses en liet hem aan zijn lot over. Wel, hij was nog geen tien minuten op zijn kamer, of hij voelde zich plotseling duizelig worden, een waas kwam voor zijn ogen, hij had nog de kracht om op een belknop te drukken, en viel toen zwaar op de divan neer. De kelner waarschuwde de portier, deze had mij natuurlijk zien plaatsnemen op het terras en deed wat ik verwachtte: hij riep mij. Ik ging natuurlijk dadelijk mee, onderzocht Haze, bemerkte dat hij bijna buiten westen was, maar dat verder het middel hem volstrekt geen schade zou doen, schreef dadelijk een recept, dat een zogenaamd uitstekend tegenmiddel bevatte, stuurde daar de portier, die was meegegaan, mee weg, en ontfutselde onze man toen zijn portefeuille, die hij in een binnenzak van zijn vest bleek te dragen. Goed weggestopt vond ik daar een stukje perkament, uitstekend bewaard, en met slechts enkele regels beschreven, die ik onmiddellijk copieerde, waarop ik alles weer op zijn plaats bergde, juist zoals ik het gevonden had.

En dat was bijtijds, want de kelner kwam alweer terug met het eenvoudige apothekersdrankje dat ik had besteld. Ik goot hem zelf een lepel tussen de lippen, en ging toen heen met de verzekering, dat de patiënt binnen een half uur wel weer geheel hersteld zou zijn, en daarvan ben ik ook overtuigd. Daar onze hotels wel een beetje gevaarlijk dicht bij elkaar liggen, zal ik nu maar de plaat poetsen en zowel

notaris Lenoir als dokter Leblanc laten verdwijnen. Wacht hier tot ik ben teruggekomen. Je kunt je ondertussen op onze logeerkamer de tijd korten met een bestudering van mijn afschrift. Hier is het. Het is doodeenvoudig, zoals je zelf gauw genoeg zult merken. Tot over een uurtje, wacht op mij op onze kamer.

En voor Brand nog iets had kunnen zeggen had Raffles hem tersluiks een klein stukje papier in de handen geduwd, was opgestaan, boog hoffelijk, en had het volgende ogenblik de conversatiezaal verlaten.

Nieuwsgierig naar de inhoud van het papiertje, dat hij binnenin zijn hand voelde, haastte Brand zich naar de logeerkamer op de tweede verdieping, sloot de deur zorgvuldig aan de binnenzijde af, ging naar de tafel bij het raam, en nam toen pas het papiertje uit zijn hand, en las een paar Franse regels, die in de vertaling als volgt luiden:

« In de maand van de Wijn, op honderdtachtig ellen landinwaarts van de 3de landtong ten N. W. van Le Havre krijgt de grijze eeder een gouden hoofd, de zevende dag, vier glazen. Dit is de plek. »

Brand las dit zonderlinge berichtje een paar maal over, staarde verbluft naar het wonderlijke document, kwam met een schok weer overeind en las het voor de vierde maal, zonder iets wijzer te worden.

Want dit Franse stuk bevatte een paar woorden, waarmee hij geen weg wist. Wat was dat voor een eeder, die een gouden hoofd kreeg? Hoe zat dat met die vier glazen?

De maand van de Wijn, dat was nog te verklaren, dat was natuurlijk oktober, wijnmaand, en in dat opzicht troffen de vrienden het buitengewoon, en klopte het tijdstip.

Hij boog zich over het papiertje, maar al gauw begonnen de letters hem voor de ogen te dansen.

Na een kwartier schoof hij het papiertje van zich af, niet in staat om er, zoals men dat noemt kop of staart aan te vinden.

En dat was iets wat Raffles dood-eenvoudig noemde.

Voor hem was het even duister als de duisterste plaats uit de Talmud of de Koran.

— Vier glazen. Wat betekent dat in 's hemelsnaam? Was er soms sprake van een plek in de nabijheid van een wijnhuis?

Hij stond op en begon heen en weer te lopen, trachtte zijn aandacht op iets anders te vestigen, en ging toch telkens weer zitten, tuurde er opnieuw op en schoof het even zoveel malen weer terzijde.

Tot zijn geluk had Raffles zich bijzonder gehaast en was nog binnen het uur weer terug. Hij bleef de jongeman een ogenblikje lachend aankijken, en zei:

— Ik merk het al, het is een harde noot voor je geweest.

— Geweest? Ik bijt er nog altijd mijn tanden op stuk, antwoordde Brand op een toon van wanhoop. Het is me volkomen onbegrijpelijk. Is het oud Frans?

— Slechts in zekere zin. Het woord « aulnes » is in ieder geval ouderwets gespeld, het betekent « ellen » en dan natuurlijk de oude Franse el, die wat langer was dan onze tegenwoordige Engelse yard.

Brand keek een beetje op zijn neus, en zei toen:

— Zo, 't betekent dus ellen. Honderdtachtig ellen dus landinwaarts van de derde landtong ten N.W. van Le Havre. Nu, dat alles is duidelijk genoeg, evenals het duidelijk is dat de « maand van de Wijn », oktober moet zijn. Maar de rest is abacadabra voor me. De grijze ceder...

— Hier hebben we de C van het woordenboek al, Charles, zei Raffles met een glimlach. En grijs zul je hier natuurlijk wel moeten lezen voor oud. Ik behoef je natuurlijk niet te zeggen dat die ceders oorspronkelijk werden aangevoerd van hun voornaamste groeiplaats, de Libanon.

— Goed, best. Een oude ceder dus. Die ceder krijgt een gouden hoofd, de zevende dag. Ra ra, wat is dat?

— Je moet nog verder lezen amice, hielp Raffles hem rustig op weg.

— Als ik verder lees kom ik in vier glazen terecht, en ik heb waarachtig het gevoel, alsof ik vier grote glazen jenever of cognac heb gedronken.

Raffles keek hem een ogenblikje bestraffend aan, zwaaide met een vinger voor zijn ogen en zei hoofdschuddend:

— En dat is nu een man die steeds verzekert, geen groter genot te kennen dan het varen. Maar Charles, ben je dan werkelijk vergeten, dat zelfs nu nog op veel zelschepen en onder vis-sers de tijd op een schip per « glas » wordt aangeduid?

Brand liet zich op zijn stoel neervallen, sloeg zich met de gesloten vuist tegen het voorhoofd, en zei op een klagende toon:

— Waar moet dat met mij heen? Hoe is het mogelijk, dat ik dat, na drie kwartier niet zelf heb begrepen.

— Troost je maar, amice, met te bedenken, dat ik zoveel ouder ben dan jij, en dus meer heugenis kon hebben aan die tijdrekening. Vier glazen is zes uren, in de middag. Natuurlijk hebben wij hier te doen met een schrijver, die de grootste tijd van zijn leven op zee doorbracht, en voor wie het dus niets ongewoons was, een tijdbepaling op te geven zoals dat aan boord van een schip geschiedde. Wie weet was de eigenaar van de schat een zeevaarder, maar ik voel ook iets voor de opvatting, dat hij... een groot zeeschulmer geweest is. Het doet er echter weinig toe. De hoofdzaak is dat wij de tijd kennen, waarop de oude ceder daar bij Le Havre, « een gouden hoofd krijgt, » namelijk om zes uur in de namiddag van de 7de oktober.

— En nu denk je zeker dat ik er ben? jammerde Brand. Ik stuit nu juist op de hoofdzaak. Ik neem aan, dat met het hoofd de kruin van de boom bedoeld wordt. Maar wat wil het zeggen, dat die kruin eensklaps in goud verandert?

— Wel, dat is het goud van de schat natuurlijk, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Je zult dat een beetje overdrachtelijk moeten opvatten. Er

is natuurlijk geen sprake van, dat de schat in die kruin verborgen is.

— En waarom kan dat niet? vroeg Brand een beetje strijdlustig.

— Het kan niet, amice, omdat het onlogisch zou zijn.

— Waarom? Waarom zou men nu eigenlijk niet een kleine kist met juwelen en goudstukken in de dichte kruin van een boom kunnen verbergen?

— Nou, dat lijkt mij nogal gevaarlijk, met het oog op omwaaien of zo iets. Maar ten tweede, en dit is wel zo belangrijk, zou de schrijver van het geheime document overbodige arbeid hebben verricht door het aanduiden van een bepaald tijdstip. Daar komt immers alles op aan. Hij geeft op de minuut af het tijdstip aan waarop die boom een gouden hoofd krijgt. Het mag niet vroeger zijn, maar ook niet later. Wel, wat regelt nu in de eerste plaats onze tijd, Charles?

Brand sperde zijn ogen zo wijd mogelijk open. Hij geloofde dat het in zijn brein begon te dagen. Toch was er nog aarzeling in zijn stem, toen hij veronderstelde:

— De zon bedoel je?

— Natuurlijk de zon, slechte leerling.

— De zon verguldt de top, meen je dat?

— Neen Charles, dat meen ik niet, antwoordde Raffles, thans een weinig ongeduldig. Ik weet wel dat vele dichters de zon de rol toekennen van vergulder, maar zij doet toch ook nog wat meer. Zij veroorzaakt niet alleen licht, maar ook schaduw. Komaan, Charles, gebruik je hersens. Op een zeker tijdstip staat de zon zodanig, achter de boom, dat deze een lange schaduw werpt op de grond. Onder de top van die schaduw ligt de schat.

Het bleef een ogenblikje zeer stil in het vertrek. Raffles had het met zoveel overtuiging gezegd, als iets dat zo vanzelf sprak, dat Brand voelde: dit is de oplossing, zo moet het bedoeld zijn.

Hij kwam langzaam overeind, keek zijn vriend vol bewondering aan en zei toen langzaam:

— Je bent in alles mijn meester, Edward. Ik erken dat ik dit niet zou hebben gevonden, al had ik er maanden over gepeinsd.

— Doe jezelf geen onrecht, amice, ik ben er van overtuigd, dat je het vandaag nog voor middernacht zou hebben uitgevonden, troostte Raffles.

Overigens, wij zullen ons natuurlijk nu zo gauw mogelijk gaan overtuigen of ik het bij het rechte eind heb. Ik geloof dat Vrouw Fortuna het werkelijk goed met ons meende, door dit alles in de eerste week van oktober te laten plaats vinden. Het is vandaag de vijfde, wij zullen dus nog een volle dag geduld moeten hebben, maar niettemin zullen wij de tijd aangenaam doorbrengen door vast eens een onderzoek te gaan doen naar die grijze ceder.

— En veronderstel eens, dat die boom er niet meer is, door de bliksem getroffen, omgehakt of zo iets.

— Dat zou inderdaad heel onplezierig zijn, maar wij willen maar liever aannemen dat zulk een zeldzame fraaie boom nog altijd op dezelfde plek staat. Kom, Charles, wij hebben er onze lunch bij ingeschoten en het is noodzakelijk, dat zij eerst onze magen vullen, alvorens op onderzoek uit te gaan.

Raffles nam het kleine papiertje, keek er nog eens glimlachend naar, vouwde het op, stak het in zijn vestzakje, waarna beide vrienden zich naar de restauratiezaal begaven. Zij hadden daar juist plaats genomen, toen Henderson binnentrad, bij de deur op een kelner wachtte, en even met de man sprak.

De kelner kwam dadelijk op Raffles toe, en zei:

— Daar is uw bediende, mylord, die u iets te zeggen heeft.

— Laat hem hierkomen, beval Raffles, na zich te hebben overtuigd dat hij en Brand wegens het late uur, ongeveer de enigen waren in de eetzaal.

De reus kwam naderbij, boog zich een weinig voorover en rapporteerde zacht:

— Een uur geleden ging hij weer naar het station mylord. Hij ziet er nog een beetje beroerd uit. Hij wachtte

de trein af uit Calais, en nu had hij beet. Er stapte een heel mooie dame uit, erg mooi aangekleed, erg mooi geschminkt, en met haar is hij naar het hotel teruggegaan! Nu zitten zij voor

het raam te eten.

— Prachtig, James. Ga dan maar weer op je post staan, tot wij bij je komen zal Raffles, en in gedachten wreef hij zich de handen.

HOOFDSTUK VII

CONCURRENTIE

Het kon ongeveer half vier in de namiddag van dezelfde dag zijn, toen Raffles, Brand en Henderson met de motorboot langs de rotsachtige, grillige Franse kust voeren te westen van Le Havre.

Bijna overal rijst hier het vaste land steil uit de zee op en golven spat- ten uiteen tegen die muur van geweldig graniet en bazalt.

Op sommige punten echter vormt zich een tamelijk breed strand bezaaid met soms manshoge rotsblokken, dat alleen bij hoog water onder loopt.

Raffles zorgde er wel voor, op een behoorlijke afstand van de kust te blijven, omdat hij beducht was voor de verraderlijke klippen onder water.

Maar juist nu was hij de derde landtong genaderd.

Vergissen was uitgesloten, want alle drie deze landtongen waren moeilijk over het hoofd te zien, daar zelfs de kortste op zijn minst 150 meter in zee vooruit stak. De derde was iets langer en van grillige gedaante.

Deze landtong was ook de enige, die begroeid was, hetgeen ook uit zee duidelijk was te zien. De andere waren kaal en zagen er dreigend, en somber uit.

Voorzichtig liet Raffles, die aan het roer stond, zijn boot een weinig de kust naderen en voer in een grote boog om de landtong heen. In tegenstelling met de beide andere uitsteeksels van de Franse bodem, was deze derde verlenging van Frankrijks grondgebied niet omgeven door gevaarlijke klippen. Integendeel, de kleur van het water duidde aan, dat de zee hier diep was.

De keuze van juist deze plek door de

man die de schat begraven had, werd dan ook verklaarbaar, als men aannam dat hij na zijn fortuin in veiligheid te hebben gebracht, onmiddellijk scheep was gegaan om naar Engeland over te steken, uit vrees voor de dreigende revolutie. Want zelfs voor een schip van vrij grote diepgang was het niet zo moeilijk geweest, tot op geringe afstand van het uiteinde van de landtong te naderen.

Maar Brand, die reeds gedurende enige tijd over de lage verschansing had getuurd, wendde zich nu tot Raffles, en zei:

— Er is iets dat mij niet recht duidelijk is.

— Zeg op, misschien kan ik het verklaren, antwoordde Raffles met een lachje.

— Ik neem aan, aldus Brand, dat een Fransman, die een groot fortuin bezat, dit inderhaast begraf op of bij de landtong, die wij thans naderen. Wat belette hem dan echter, zodra het ergste van de omwenteling voorbij was, en men zich weer tamelijk veilig kon voelen op Frans grondgebied, terug te keren om zijn schat te gaan halen?

— Daarvoor zijn meer redenen dan jij schijnt te denken, Charles antwoordde Raffles. Het is volstrekt niet zo verwonderlijk. Ten eerste kan de man een zogenaamde « ci-devant » zijn geweest en tegen de uitgeweken edellieden zijn geruime tijd, ook nadat de eerste haat jegens hen geluwd was strenge edicten van kracht gebleven die hun de terugkeer onmogelijk maakten. Velen hadden overigens niet eens meer een tehuis, omdat hun kastelen verwoest, geplunderd en in de as gelegd waren.

Dan is het ook best mogelijk dat de man die de schat begroef, binnen korte tijd gestorven is nog voor hij iemand in zijn vertrouwen had kunnen nemen. Reeds bij de overtocht kan een storm zijn schip op de rotsen te pletter hebben geslagen hij kan kinderloos zijn geweest, er kan zoveel gebeurd zijn dat het onmogelijk maakte aanstonds het geheim te openbaren. Ik zou mij gelukkig achten Charles, als ik de schatten mocht verzamelen die zich nog in de aardbodem bevinden en die nooit zijn opgegraven door degenen, die ze destijds misschien eeuwen geleden aan de schoot der aarde toevertrouwden. Maar wat is dat daar ginds?

Hij was zichzelf ineens in de rede gevallen wees naar de landtong, greep toen haastig zijn kijker die aan een dun riempje op zijn borst hing en bracht het instrument voor het oog.

Brand, die zelf nog maar weinig bijzonders had kunnen onderscheiden zag hoe een rimpel tussen de wenkbrauwen van Raffles opkwam die steeds dieper werd.

Hij bracht zijn eigen kijker voor het oog, en onmiddellijk bemerkte hij in de luwte van de landtong dat wil zeggen aan de zijde vanwaar hun eigen boot thans naderde een van die kleine, open motorboten die zes of hoogstens acht personen kunnen bevatten en die geen andere beschutting hebben dan een waterdichte klep die men naar welgevallen kan dicht slaan of opzetten.

Hij meende dadelijk te begrijpen wat er in Raffles omging en barstte woedend uit:

— Is dat niet de boot van Andrew Haze?

— Welneen, Charles antwoordde Raffles ongeduldig. Dit is een overnaadse eiken boot in de natuurkleur van het hout, en Haze heeft een witgeschilderde stalen boot die bovendien nog niet eens zo groot is als deze en een soort achterroefje heeft. Ik ken dit vaartuig niet en omdat ik het niet ken, hoest het mij wantrouwen in,

Ik wilde dat wij wat verder weg waren gezien.

— Wat zou dat? vroeg Brand verwonderd. Het is toch zeker geen onbewoond eiland? Er zullen toch wel huizen op die landtong staan?

— Hoogstens drie of vier, als er ten minste binnen een paar jaren hier niets veranderd is, antwoordde Raffles, die zijn ogen niet had afgewend van de bewuste, open motorsloop. Steigers voor motorboten zijn er in geen geval aan die zijde, dat weet ik absoluut zeker. Een gebaande weg is er ook al niet. Waartoe zou die ook dienen? De landtong is nog geen 150 meter lang. Er is geen vuurtoren, geen kustwachtershuisje, geen weerbal, niets van die aard. Die boot is daar dus met voordacht gekomen.

— Er zit een dame in, mylord, liet eensklaps de stem van Henderson zich horen, die reeds enige tijd door de kijker van Brand getuurd had.

— Een dame? herhaalde Raffles snel.

— Ze staat nu juist op, en een man op de wal buigt zover mogelijk naar voren, en reikt de hand, om haar te helpen uitstappen. Ze is flink lang, mylord. Ze steekt zelfs nog een heel klein beetje boven de man uit. Zo te zien zou ik zeggen dat ze een brunette is met donker haar en grote zwarte ogen.

Raffles stond een ogenblikje met strak gelaat voor zich uit te staren.

— Zou zij het kunnen zijn? Zou zij het werkelijk durven wagen, hem de loef af te steken?

Toen voegde hij er op luide toon aan toe:

— Wij moeten zekerheid hebben, Charles. Volgens de beschrijving van Henderson zou het wel eens kunnen zijn, dat die vrouw niemand anders is dan Caroline Huguet, de vriendin van onze Haze, die Henderson vanochtend heeft zien aankomen. Kijk eens goed, James, zou zij de dame van het station kunnen zijn?

De reus bracht weer snel zijn kijker voor het oog, en zei toen, een beetje onzeker:

— Zij staat nu met haar rug naar

heen, maar ik geloof haast wel dat ze zij het is, mylord. Ik durf er echter geen eed op doen. Daarvoor is de afstand te groot. Kijk, nu draait ze zich om en kijkt hierheen. Ze spreekt met de man, die een kijker uit zijn zak haalt, en naar onze boot tuurt.

— Maar wat vermoed je dan toch eigenlijk? riep Brand verwonderd uit. Zij kunnen toch onmogelijk weten dat je al kennis draagt van het geheime document. Ze is nog geen vier uren in Le Havre.

— Dat kan voor een doortastende vrouw genoeg zijn, amice, zei Raffles schouderophalend. Maar ze weet er stellig meer van. Haze kan er haar in Londen al van op de hoogte hebben gebracht, of anders in een telegram. Zij kan dus geweten hebben, wat haar hier wachtte, en voor een Française kan de ontcijfering van zo'n document toch geen al te grote moeilijkheden opleveren. En als zij het niet kan, dan kan een van haar vrienden het blijkbaar wel.

— Dus het is niet Haze, die bij haar is? riep Brand levendig.

— Zeker is het Haze niet. Deze man is veel kleiner, beweeglijker, zwarter, kortom, Fransier.

Raffles had onder het spreken de motor meer gas gegeven, en de boot schoot nu snel om de landtong heen, zodat deze en het struikgewas dat haar golvende, enigszins heuvelachtige bodem bedekte, de kleine boot spoedig aan het oog onttrok evenals de beide personen die er zoëven waren uitgestapt.

Toen de boot de tegenover liggende kust van de landtong naderde, merkte Raffles gemelijk op:

— Het is nodeloos om het te ontkennen Charles. Er zijn concurrenten komen opdagen. Die vrouw houdt Haze eenvoudig voor de gek, en tracht hem hier met de hulp van een Franse vriend onder zijn duiven te schieten.

— Dat is een groot schandaal, mylord, barstte Henderson vol verontwaardiging uit.

— Het is zeker weinig tactvol, James gaf Raffles glimlachend toe. Ik hoop dan ook dat ik dat minnende paartje

voor kan zijn, en het is jammer genoeg dat zij ons al gezien hebben. Intussen, wij zullen zo dicht mogelijk bij de eigenlijke kust meren, want het is dunkt me duidelijk, dat de aangegeuide plek zich vrij ver van het uiteinde van de landtong moet bevinden, nu de zon reeds boven de kim staat. Om zeven uur zal de zon zo laag zijn, dat de schaduw van een hoge boom op zijn minst een lengte van honderd meter heeft.

— Maar ik kan niet geloven dat zij de betekenis van die woorden zo gauw gevonden hebben, riep Brand uit.

De grijze ogen van Raffles twinkelden spottend, toen hij opmerkte:

— Je eigenliefde speelt je parten, amice, en daarenboven sla je mijn eigen gaven veel te hoog aan. Ik verzeker je dat enigszins ontwikkelde Fransen de betekenis van dat papiertje tamelijk gauw zullen hebben begrepen. Intussen, die onverwachte ontmoeting wijzigt natuurlijk mijn plannen. Wij mogen het er niet op aan laten komen dat dat stel hier vanavond rustig gaat delven.

— Vanavond? herhaalde Brand verwonderd. Vandaag duidt de zon de plek toch immers niet nauwkeurig aan?

— Nauwkeurig niet, maar toch wel ten naaste bij, met een verschil van hoogstens vier of vijf meters aan het einde van de schaduw naar het westen. Bovendien hebben zij er natuurlijk het grootste belang bij, om Haze voor te zijn. Zij kunnen niet al te lang meer wachten, morgen zou in ieder geval de laatste dag zijn, want overmorgen zou Haze zelf verschijnen. Laten wij dus voortmaken. Hier is een uitstekende landingsplek, dunkt mij.

Vlak voor de boot opende zich inderdaad een soort kreek, bijna overal omgeven door dicht struikgewas, en blijkbaar zonder gevaarlijke klippen.

Onmiddellijk stapten Raffles en Brand op het strand, terwijl Henderson ter bewaking van de boot werd achtergelaten. Hij moest nauwkeurig op alles acht geven en niemand toestaan de boot te naderen. Raffles en Brand zouden snel een onderzoek in de naaste om-

geving instellen en dan terugkomen, en indien het nodig was, Henderson halen. Natuurlijk had Raffles er voor gezorgd de nodige graafwerktuigen mee te nemen, zoals spaden en houwen, want het was mogelijk dat men steen zou moeten aantasten.

Vijf minuten daarna wisten zij dat zij net even te laat waren.

Want zij waren een bos tot op geen vijftig meters genaderd, toen Raffles Brand haastig neerdrukte achter een dicht bosje struikgewas.

— Wat is er? fluisterde Brand nieuwsgierig.

— Zij zijn er al, zei Raffles even zacht terug. Zij hebben zeker vlug gelopen en konden de bomen van de aanlegplaats van hun scheepje onmiddellijk zien, naar ik vermoed.

Brand hief voorzichtig een weinig het hoofd op, tuurde door het warnet van takken en zag inderdaad op vrij geringe afstand een man en een vrouw, die op levendige toon met elkaar stonden te praten aan de voet van een hoge, en blijkbaar zeer oude ceder, die een weinig apart stond.

Toen keek Brand weer naar de man en de vrouw. Het was duidelijk te zien,

dat zij niet in het onzekere rondtastten. Zij keken herhaaldelijk langs de boom omhoog en de man raadpleegde zijn horloge. Onwillekeurig deed Brand hetzelfde. Het was zes uur. Zij hadden dus nog een uur de tijd, want al zou de zon in dat uur nog maar een betrekkelijk geringe afstand afleggen, de lange schaduw, daarentegen zou zich over een aanzienlijk stuk verplaatsen, zowel naar het noorden als naar het westen.

Nu zag Brand hoe de man een stukje papier te voorschijn haalde, waarschijnlijk een afschrift, dat de vrouw van het geheime document had kunnen maken, hetwelk Haze haar in goed vertrouwen had doen lezen, waarna zij langzaam wat verder liepen en in het hoge gras gingen zitten.

Raffles en Brand volgden hun voorbeeld.

Het werd half zeven, de man en de vrouw stonden op, en toen gebeurde er iets, iets heel natuurlijks, hetwelk niettemin de man daarginds een vloek en een kreet van woede ontlokte.

Een zware, grijze wolk, als een reusachtig gordijn, had zich voor de zon geschoven.

HOOFDSTUK VIII

WIE HET LAATST LACHT....

Raffles en Brand keken elkaar aan. Hun gelaat stond eerst ernstig, dan begonnen zij te glimlachen. Eigenlijk gezegd hadden ook zij dit niet verwacht op die prachtige, zonnige dag. Het was voor hen al even vervelend en had alleen het voordeel, dat die twee daarginds ook niets konden uitrichten.

Het werd kwart voor zeven, vijf minuten voor zeven... De wolk trok voorbij de zon.

Telkens wierpen Raffles en Brand een blik naar de westelijke hemel, waar zich een verrukkelijk kleurspel, vlammend en met gouden tinten boven de horizon ontwikkelde, maar de wolk, met een zoom van louter

goud, bleef onverbiddelijk.

Het was tien minuten voor half acht, en de zon bevond zich nauwelijks nog één graad boven de einder toen weer een gouden streep zichtbaar werd, die heel langzaam in breedte toenam, totdat het licht weer vrij over zee en aarde scheen.

Maar het was te laat. Een half uur verschil zou de schaduw immers aanzienlijk verplaatsen.

Toch snelden de man en de vrouw door het hoge gras en het ruwe struikgewas naar de ceder, maar reeds enkele minuten later keerden zij teleurgesteld terug. Raffles en Brand, die zich niet verroerd hadden, wel wetende

dat dit het einde zou zijn, hoorden de man op die plek vloeken uitstoten, die overduidelijk zijn afkomst als Cascogner aanduidde. De « Mordious » en de « Capdedions » waren niet van de lucht.

Een ogenblik later werd het duidelijk, dat het paar er volstrekt niet op gerekend had, die avond op die plek te moeten doorbrengen. Zij hadden in het gras wat zitten eten, dat in de verte op cake of beschuit leek, maar zij konden hier natuurlijk niet overrachten, want de nachten waren door uitstraling reeds koud. En zo zagen Raffles en Brand hen dan, na zich even met elkaar te hebben beraden, de weg inslaan naar de plek, waar zij hun motorboot hadden achtergelaten.

— Laten wij hen maar rustig gaan? vroeg Brand verwonderd. Bedenk, dat zij morgen zullen terugkomen.

— Morgen komen zij te laat, amice, antwoordde Raffles met een glimlach.

— Hoezo? Wij kunnen toch evenmin iets uitrichten als de zon ons niet ter wille is. Het gevolg is, dat wij elkaar hier morgen om zeven uur wéér zullen ontmoeten, en wie weet is Haze, die wel eens achterdocht mocht hebben gekregen door dat langdurige uitstapje van zijn vriendin, eveneens van de partij.

— Lieve, beste, goeie vriend Charles, je weet hoezeer ik ons gouden hemellichaam op prijs stel, maar heus, wij hebben de zon niet nodig. Wij zullen het werk vannacht doen.

— Spreek je in ernst? vroeg Brand in de grootste verbazing.

— In volle ernst. Wat de zon niet voor ons deed, dat kan de maan doen, amice. Kijk niet zo verbaasd. De maan is vannacht bijna vol, en ik heb reeds vanochtend in een verloren kwartientje met behulp van de kalender en een paar weerberichten uitgerekend, dat onze Vrouwe Luna vannacht, om twee uur ongeveer, nauwkeurig op dezelfde plaats komt te staan, als de zon het vandaag om zeven uur had moeten doen, als zij ons niet zo ieliek in de steek had gelaten. Mijn plan was eigenlijk geweest, ons damet-

je met haar medeplichtige maar kalmpjes te laten graven en dan ten tonele te verschijnen, als zij werkelijk iets gevonden hadden. Dat was onmogelijk, en nu is dit nog beter.

— Beter? En als de lucht wéér eens betreft?

— Natuurlijk, amice, dan zou al onze moeite vruchteloos zijn geweest. Maar daarop zullen wij nu maar niet rekenen. Kom, naar de boot, en Henderson gewaarschuw. Wij hebben daar van alles wat wij maar kunnen nodig hebben om ons de tijd te korten.

Zij aanvaardden de terugtocht en bereikten nauwelijks een kwartier later de plek, waar de « Zeemeeuw » onbeweeglijk voor anker lag. Henderson had de smalle loopplank uitgelegd en het vaartuig lag zo, dat het onmiddellijk het anker kon lichten en wegvaaren als het nodig mocht zijn.

Juist toen de beide mannen achter elkaar de loopplank op stapten, zagen zij op een kwart mijl afstand in zee, een motorsloep fullspeed voorbij varen, plotseling vaart minderen, een weinig naar het land toebuigen, en toen langzaam haar tocht voortzetten.

Er kon niet aan getwijfeld worden; het was de boot van Caroline Huguet. Opnieuw waren zij hier gezien, wat ook moeilijk te vermijden was, want nergens boot een inham een voldoende schuilplaats. Overal moest men van uit zee een zo grote, zeewaardige boot met het blote oog op een mijl afstand kunnen zien.

Hieraan was weinig te doen, en Raffles trok er zich ook niet veel van aan.

Nadat Henderson met enkele woorden op de hoogte was gebracht, ging deze zich met de maaltijd bemoeien in de kleine, maar uitstekend ingerichte kombuis, en om acht uur zat het drietal, terwijl de schemering zich reeds over de aarde begon uit te breiden, op het voordek rondom het kleine klaptafeltje, met veel smaak verorberden, hetgeen de reus had weten op te dissen. Er was lunchtong, die eigenlijk bij een diner niet behoorde, maar er was ook een bord voortreffelijke schuld-

padsoep, er waren eieren, ingemaakte groenten, brood, kortom het was een godenmaal voor gezonde mensen wier eetlust verscherpt is door een lang verblijf in de buitenlucht.

Maar toen zij klaar waren, zei Raffles, die enige tijd in nadenken verzonken was geweest:

— Ik geloof, Charles, dat wij verstandig zullen doen, onze «Zeemeeuw» wat te verhalen, naar een andere plek bedoei ik. Ik zou willen voorstellen, de boot juist naar de andere zijde van de landtong te brengen, niet alleen omdat ik daar ook een vrij grote kreek gezien heb, beter aan het oog onttrokken dan deze, maar omdat de stroming daar van het westen naar het oosten gaat, en wij ons dus ingeval van rood gemakkelijker en eerder uit de voeten zullen kunnen maken, daar zij niet eerst stroomopwaarts zullen behoeven te varen. Gelukt alles vannacht wel dan is er natuurlijk helemaal geen reden om niet aanstonds weer koers te zetten naar Engeland. Ik stel deze verplaatsing voor omdat ik de mooie Caroline volstrekt niet vertrouw en haar vriend ofschoon die mijnheer mij onbekend is nog minder. Zij hebben ons vandaag tot tweemaal toe gezien, zij zullen zich afvragen wat ons kan bezielen ligplaats te kiezen juist bij de landtong, en argwaan in zulke mensen is heel gevaarlijk. Het zou al erg genoeg zijn, al zouden zij slechts vermoeden, dat wij kennis dragen van het geheime document. Laten wij voortmaken, voor het volkomen donker is.

Het anker werd onmiddellijk gelicht, de motor sloeg achteruit, de «Zeemeeuw», wendde sierlijk, voer om de landtong heen en toen, met grote behoedzaamheid, stuurde Raffles de boot naar de baai, die hij reeds eerder op de dag ontdekt had, en die inderdaad een betere schuilplaats opleverde, al waren de toegangswegen ook gevaarlijker vanwege de klippen. Dat gevaar zou echter aanzienlijk minder zijn, na middernacht, want juist om twaalf uur zou de vloed opkomen, en al die gevaarlijke, rotsige uitsteeksels een eind onder water zetten.

De «Zeemeeuw» werd opnieuw stevig voor anker gelegd, op een plekje waar het heel donker was, alle lichten werden gedoofd, en zwiingend rookten de drie mannen hun pijpen, zorgdragend dat zelfs het vuur daarvan onmogelijk uit zee kon worden gezien. De maan tekende zich hoe langer hoe scherper af tegen de donkere nachthemel, en tot dusverre vertoonde zich niet het minste wolkje. Langzaam kropen de uren voorbij. Niets liet zich horen, behalve het machtige, dreunende geraas van de branding op de rotsen, en nu en dan de scherpe kreet van een late zeemeeuw, die naar het nest terugkeerde.

Middernacht was voorbij, toen Raffles het teken gaf om op te breken.

De volle maan zou over een uur inderdaad bijna nauwkeurig op dezelfde plek komen te staan als om zeven uur de zon deed.

Maar toen Henderson ook wilde volgen, met twee houwelen op zijn schouder, zei Raffles, die geruime tijd geen woord had doen horen:

— Neen, James, bij nader inzien durf ik de boot niet alleen te laten. Ik denk dat het hoogst onvoorzichtig zou zijn. Je kunt mij van veel groter dienst zijn door hier de wacht te houden.

Wel wat teleurgesteld, maar toch trots dat hij zijn meester van dienst kon zijn, gaf Henderson de beide houwelen aan Brand over, waarna de twee mannen zich onmiddellijk op weg begaven, ieder met een houweel en een spade beladen, en voorts van een stevig van knopen voorzien touw met stalen haken aan het einde, hun zaklantaarns, en niet te vergeten hun revolver.

De maan was echter zo groot en zo helder, dat zij geen kunstlicht behoeften. Zij vonden al gauw de grijze eider terug, en het duurde geen tien minuten of zij hadden het einde van zijn donkere, languitgerekte schaduw bezet.

Raffles gaf Brand een wenk, en fluisarde zacht:

— Wij kunnen gerust aan het werk gaan.

Zij haastten zich zoveel mogelijk, en er was nog geen kwartier verlopen, of Brand liet een onderdrukte juicakreet horen: het ijzer van zijn spade stuitte op iets hards; het moest een kist zijn met ijzer beslagen.

Nog enige inspanning, toen konden de beide mannen hun spaden wegwerpen. Zij bukten zich over het gat, om een kist met rond deksel naar zich toe te trekken, in het ijzeren beslag waarvan, het licht van hun lampen zich weerspiegelde, tot een licht gerucht ken onmiddellijk hun lantaarns deed doven.

Een schorre stem aan de andere zijde van de muur, hees van woede en wraakzucht, zei luid genoeg om een honderdtal meters verder te worden te worden gehoord:

— Zo, ik heb het dus goed geraden. Mijn wantrouwen was wel gegrond. Vervloekte bedriegster, in wie ik al mijn vertrouwen had gesteld. Maar je hebt buiten de waard gerekend, juffertje. Daar, schurk, dat is voor jou.

Er klonk een gesmoorde kreet, de val van een lichaam, het hysterisch gegil van een vrouw.

In een oogwenk waren Raffles en Brand over de muur.

De maan bescheen helder een tamelijk grote open plek, begrensd door vrij hoog kreupelhout.

Bij een van die bosjes had waarschijnlijk Haze op de loer gelegen. Hij evenals zijn verraderlijke vriendin hadden hetzelfde denkbeeld gehad als Raffles, en gebruik willen maken van de stand van de maan.

Aan zijn voeten lag de gedaante van een man, door een messteek zwaar, maar niet dodelijk gewond.

De man, zowel als de vrouw stonden onbeweeglijk, alsof zij een geestesverschijning zagen, toen zij de beide mannen snel zagen naderen over de door de maan beschenen, open plek.

— Laat dat mes vallen Haze, beval Raffles rustig. Denk er om, ik ben gewapend. Charles, ontwapen hem, als hij een revolver mocht hebben. Bind hem. Zo, dat is voldoende.

Raffles deed een stap naar de vrouw toe, die naast de kreunende gewonde was neergeknield en zei koud op haar neerziende:

— Gij hebt uw verdiende loon, mademoiselle Huguet. Ja, gij ziet dat ik u ken. En uw vriend verdiende nog erger dan hem is overkomen. De wonde is misschien pijnlijk, maar niet ernstig. Op twintig minuten hiervandaan, aan de straatweg, ligt het dorp Plormec. Daar kunt gij hulp gaan halen. Intussen zal ik de wond verbinden. Ga nu...

Even aarzelde de vrouw, toen snelde zij weg in de duisternis. Hoopte zij wellicht toch nog, de schat onaangevoerd te zullen vinden?

Raffles glimlachte flauwtjes, verbond de wond van de Fransman, waarna hij en Brand terug gingen om de vrij zware kist vrij te maken.

Toen zij deze ten slotte over de muur getild hadden, was er van Haze niets meer te bespeuren.

Met gebonden armen, niet wetend wat hem boven het hoofd kon hangen, had hij er de voorkeur aan gegeven, zich door de vlucht te onttrekken aan de wrekende hand der justitie.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Het Smokkelaarsnest

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266